Należność pocztowa opłacana ryczałtem.

Rok IV Wrzesień, 1929 r. № 9

ŻYCIE LEŚNIKA

ORGAN
ZW. ZAWOD. LEŚNIKÓW
w
RZPLITEJ POLSKIEJ

T R E Ś C.

Warunki prenumeraty:

ZWYCZAJNEJ		DLA CZŁONKÓW ZW. LEŚNIKÓW
Kwartalnie	Zł. 1.—	B e z p ł a t n i e
Półrocznie	„ 1.80	
Rocznie	„ 3.50	

Ceny ogłoszeń:

Za tekstem		Na okładce	
1/1 strony	Zł. 100.—	1/1 strony	Zł. 150.—
1/2 „	„ 50.—	1/2 „	„ 80.—
1/4 „	„ 30.—	1/4 „	„ 45.—
1/8 „	„ 20.—	1/8 „	„ 30.—

Adres Redakcji i Administracji:

WARSZAWA, NOWY ŚWIAT Nr. 36, m. 4. Telefon Nr. 230-75.

Konto czekowe w P. K. O. Nr. 737.

ŻYCIE LEŚNIKA

ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO LEŚNIKÓW W RZPLITEJ POLSKIEJ
POD REDAKCJĄ
Prof. inż. ADAMA SCHWARZA

Rok IV Warszawa, wrzesień 1929 r. № 9

NARESZCIE!

Coraz widniej staje się na szarym horyzoncie przysłowiowej doli leśnika polskiego. Po wydobyciu z zapomnianego lamusa kilku niezmiernej dla leśników wagi rozporządzeń wykonawczych, przyszła nareszcie kolej na sfinalizowanie sprawy egzaminów dla kandydatów wszystkich trzech kategoryj.

Nieuregulowanie tej sprawy w ciągu długich lat jak zmora wisiała nad głowami wielu tysięcy kandydatów, którzy z trwogą o los i o jutro czekali na moment, kiedy wreszcie otworzy się im droga do mianowania, do zapewnienia niezależności urzędniczej, do swobodnego wykonywania obowiązków służbowych w atmosferze spokoju i pewności o swój byt.

Czyż można było bowiem od urzędników niemianowanych i źle uposażonych, ludzi będących niejako poza nawiasem, wymagać, aby odpowiadali oni szczytnym założeniom służby państwowej i stali się godnymi nosicielami miana urzędnika w całem tego słowa znaczeniu. Bo przecież nie należy zapominać, że funkcjonarjusz państwowy według istniejących pojęć, powinien sprawować czynności służbowe i poświęcać swe zdolności i siły nie dla zarobku lub zysku, lecz z pobudek ideowych, mających na celu służenie dobru publicznemu. Pracuje on przytem nie dla jednostek, lecz dla urzeczywistnienia dobrobytu i potęgi kraju oraz wszechstronnego rozwoju całego społeczeństwa.

Ileż państwo winno udzielić funkcjonarjuszowi takiemu prerogatyw, praw osobistych, jak powinno zabezpieczyć jego byt, by mógł on tak niezmiernie ważną, powierzoną sobie rolę według powyższego wzoru spełniać?

Niestety państwa naszego nie stać jeszcze na to, aby w tej dziedzinie dojść do ideału. Nieprędko jeszcze przestaną dziwić się wszyscy, a wśród nich i sami urzędnicy, słysząc, że się na urzędzie państwowym winno pracować nie dla zarobku a z pobudek obywatelskich i ideowych.

Krokiem naprzód do tego ideału byłoby mianowanie urzędników we wszystkich resortach administracji państwowej. Na jednem zaś z pierwszych miejsc w planie ogólnym winna się znaleźć administracja lasów państwowych, postawiona na straży otwartej skarbnicy narodowej — lasów państwowych.

Zmierzając do tego celu, Ministerstwo Rolnictwa rozesłało do wszystkich podległych sobie dyrekcyj okólnik, w sprawie egzaminów, obowiązujących przed mianowaniem.

Na innem miejscu znajdą czytelnicy szczegóły tego zarządzenia oraz streszczenia programu.

Pragniemy tylko tutaj jeszcze zwrócić się z apelem do Panów Dyrektorów lasów, aby okólnik ten nie stał się ćwiartką martwego papieru, przeciwnie, by w imię dobra służby odrazu zaczął żyć i działać na całym terenie dyrekcyjnym, poruszając wszystkich zatrudnionych na nim funkcjonarjuszów. W ręce Panów Dyrektorów bowiem złożone zostały obecnie losy tysięcy urzędników, kandydatów do mianowania, którym należy umożliwić przystąpienie do egzaminu.

Zwracamy się też z apelem i do wszystkich, podlegających egzaminowi członków naszego Związku, aby nie ominęli nadarzającej się obecnie sposobności złożenia ważnego dla ich przyszłości egzaminu. Należy wytężyć siły, wyrzec się wypoczynku, lecz do egzaminu dobrze się przygotować i stanąć, by później — kiedy już egzaminów nie będzie — nie mieli do nikogo żalu, że się sprawę pokpiło.

Z życia Z. Z. L. w Rzplitej Polskiej.

Z posiedzeń Prezydjum Zarządu Głównego.

W dn. 1 lipca debatowano nad kwestją delegacji, która zaraz po Zjeździe Delegatów miała się udać do Min. Roln. dla przeprowadzenia odsunięcia terminu przeniesienia na emeryturę kol. Klimaszewskiego, nowelizacji ustawy o zagospodarowaniu lasów prywatnych i cofnięcia decyzji zwolnienia z adm. l. p. kol. Mołodyńskiego. Delegacja nie doszła do skutku z powodu wyjazdu jednego z delegatów. Zdecydowano, że Prezydjum samo wyłoni delegację, która w dniu jutrzejszym uda się do Min. Roln., zaś biuro przygotuje materjały. Przyjęto do wiadomości fakt ukazania się Nr. 4 — 6 „Życia Leśnika" oraz zapoznano się z treścią pisma, którym Związek zawiadomiono o wyróżnieniu wydawn. „Las i leśnictwo w Polsce" na forum międzynarodowem. Postanowiono wziąć

udział w ogólnym wiecu, organizowanym w Warszawie przez C. K. P. zawiadamiając tę instytucję, iż ze względu na trudności techniczne, zwoływanie wieców w Oddziałach jest nieaktualne. Zaakceptowano przystąpienie red. „Lasu Polskiego" do grona członków wspierających „Koło Studentów Leśników".

Wobec zrzeczenia się przez kol. Klimkiewicza mandatu w Prezydjum, referat obrony interesów podzielą między siebie kol. Nagabczyński i Chociłowski do czasu dokooptowania nowego referenta.

Zebranie Zarządu Głównego postanowiono zwołać w drugiej połowie września.

Dn. 25 lipca odbyło się 7 kolejne posiedzenie Prezydjum. Ze sprawozdania biura zapoznano się z rezultatami wiecu, zwołanego przez C. K. P. i rezolucjami tegoż, ze stanem pertraktacji dotyczących umowy zbiorowej z gajowymi, dowiedziano się o przygotowaniu materjałów do następnego n-ru „Życia Leśnika", do numeru „Leśnika Prace" poświęconego lasom polskim, o nadejściu materjałów do „Lasu Polskiego" z Czech, o projekcie zbierania danych, dotyczących leśników prywatnych za pośrednictwem kom. ochr. lasów i przez ogłoszenie ankiety w Ż. L. W dalszym ciągu Prezydjum zostało powiadomione, iż Min. Roln. przyznało subwencje na „Las Polski" i „Echa Leśne" po 6000 zł, na propagandę 1500 zł., na „Przewodnik dla Leśniczych" 3000 zł. Nadesłany przez Zarz. Oddz. Warsz. protest kol. Ihnatowicza przeciw ważności ostatniego Walnego Zebrania Oddz. Warsz. przekazano kol. radcy prawn. do zaopinjowania. Uchwalono otworzyć kredyt redakcji „Ech Leśnych" do wys. 200 zł. na wyjazd na P. W. K.

Na skutek przypomnienia kol. Barańskiego kol. Chociłowski zawiadomił, iż kom. rozstrzygająca konkursu dla gajowych nie działa wobec braku materjałów; obecnie ponownie konkursem zostaną zainteresowane Koła i Oddziały. Prezydjum postanowiło przedstawić do konkursu kol. Jacaka.

Uchwalony niegdyś wniosek przygotowania 10-letn. obchodu istnienia Związku postanowiono raz jeszcze poruszyć na najbliższem zebraniu Z. Gł.

Na wniosek kol. Nagabczyńskiego zlecono mu zajęcie się wykonaniem uchwały Zj. Del. dotyczącej zawieszenia w lokalu Związku portretów kol. Zagórskiego, Schwartza i ś. p. Bielańskiego.

Przyjęto wniosek o rozpoczęcie organizowania od września wieczorów dyskusyjnych wśród kierowników I inst. na temat organiz. w l. p., i poczynienia w Min. Roln. kroków, mających na celu zorganiz. odczytów na ten sam temat.

Wspomniano przez kol. Barańsk. uchwałę zorganizowania muzeum leśnego podjął się realizować kol. Ruśkiewicz.

Przyznano kredyt do wys. 100 zł. ref. do spr. zagranicznych na wydatki związane z propagandą.

Postanowiono oczekiwać na protokół Walnego Zebr. Oddz. Stryjskiego, który ma wyjaśnić przyczyny rozwiązania się Oddziału i prosić kol. Prezesa Z. Gł. o interwencję.

Na Walny Zjazd leśników czechosłowackich postanowiono delegować kol. Hirscha, postanowiono prosić o reprezentowanie Związku na Walnem zebr. leśn. jugosłowiańskich miejscowego konsula polskiego.

Upoważniono kol. Ruśkiewicza do zużycia kredytu o nieokreślonej na razie wys. na potrzeby propag. prasowej.

W sprawie kas pogrzebowych postanowiono wydać okólnik.

Związek Leśników a problem państwowej polityki gospodarczej.

Zjazd Delegatów Z. Z. L. uchwalił rezolucję, wzywającą Zarząd Główny do zajęcia się dwoma najważniejszymi obecnie problemami państwowej polityki gospodarczej względem leśnictwa, a to: kwestją sposobu wykonywania nadzoru nad prywatną gospodarką leśną, oraz t. zw. „reorganizacją i intesyfikacją produkcji w L. P."

Tak poważne zagadnienie wymaga oczywiście przygotowania nader starannego, aby ostatecznie opinja Z. Z. L. w obu tych sprawach była istotnie syntezą wszystkiego, co o nich powiedzieć można. Dlatego jako najważniejszą część swego zadania uważa Z. Gł. przedewszystkiem należyte przedyskutowanie wszystkich nasuwających się tu problemów przed forum najbardziej kompletnem i jaknajszerszem oraz na podstawie źródłowych materjałów, wyrażających istotne zamiary w tej dziedzinie. Tak uświadomiony ogół leśników odniesie się wtedy do całej sprawy ze znacznie większem zainteresowaniem i zrozumieniem, niż miało to miejsce dotychczas.

Pierwszym krokiem w tym kierunku było zamieszczenie w „Lesie Polskim" przedruku artykułu p. dyr. Loreta o lasach państwowych w wydawnictwie „Na froncie gospodarczym". Obecnie przystępuje Z. Gł. do dalszego rozwinięcia tego tematu, przygotowując w porozumieniu z kierującemi czynnikami administracji, lasów państwowych szereg referatów i koreferatów na aktualne tematy, które będą bądź wygłaszane na zebraniach Oddziału Warszawskiego Z. Z. L. bądź też publikowane w

„Lesie Polskim". Rezultat dotychczasowych zabiegów w tej sprawie przedstawia się jak dotąd bardzo pomyślnie.

P. Dyrektor Loret, odniósł się do projektu tego z wielką przychylnością, obiecując swoje poparcie. Ponadto szereg wybitnych znawców wyżej wymienionych zagadnień jak p. Naczelnik Rosiński, p. inż. Panek, p. Radca Gawroński, p. insp. Krzyszkowski, p. inż. Wolski i inni na zaproszenie Prezydjum wyrazili już swoją zgodę na wygłoszenie szeregu referatów.

Jako koreferenci wystąpią poszczególni członkowie Prezydjum.

Ze Zjazdu leśników Czeskosłowackich.

Na zaproszenie Ustredni Jednoty Ceskoslovenskeho Leśnictwa na XVIII Walny Zjazd Leśników Czeskosłowackich, który się odbył w Użhorode na Podkarpackiej Rusi w dniach 10—12 sierpnia 1929 r. Związek delegował członka Prezydjum kol. inż. T. Trzaskowskiego, jako swego przedstawiciela.

Na Zjazd przybył on dnia 11.VIII. r. b., biorąc udział w wycieczce do Państwowego Tartaku w Zornove, a następnie w zwiedzaniu prywatnej fabryki suchej destylacji drewna w Perecinie.

Miejscowy p. Starosta przywitał na dworcu w Perecinie przy bramie tryumfalnej wycieczkę Ustr. Jedn. Cesk. Leśników i urządził dla uświetnienia tej wycieczki przyjęcie.

Na wstępie tego wspólnego posiłku Prezes Ustr. Jedn. Cesk. p. inż. Fürst przywitał kol. inż. Trzaskowskiego w bardzo serdecznych słowach, jako delegata Zw. Zaw. Leśn. Polskich, a huczne i długotrwałe oklaski były jasnym dowodem ogólnie okazywanej sympatji dla leśników polskich. Za ten objaw serdeczności delegat Z. Z. L. P. podziękował w gorących słowach, kończąc swe przemówienie toastem na cześć leśnictwa i leśników czechosłowackich.

Dnia 12.VIII. r. b. do południa zebrały się poszczególne sekcje, które obradowały według swych programów urozmaicanych fachowemi referatami. Po południu odbyło się Walne Zebranie Zjazdu.

Po oficjalnem przywitaniu Delegatów i zaproszonych gości delegat nasz przemówił do zebranych nadmieniając, że stosunki między obu Związkami datują się od chwili bliższego poznania na I Międzynarodowym Kongresie w Rzymie. Od tego czasu po raz trzeci bierzemy udział w Walnym Zjeździe „Ustredni Jednoty Ceskoslovenskeho Leśnictwa", gdyż delegacje te mają na celu doprowadzenie do zrealizowania idei

wszechsłowiańskiej organizacji leśników, którąby reprezentowała na forum międzynarodowem interesy leśnictwa i leśników słowiańskich.

W tym celu Związek Zawodowy Leśników Rzeczypospolitej Polskiej zainicjował wydanie w październiku numeru czasopisma „Las Polski", poświęconego wyłącznie leśnictwu Czechosłowacji. Poznanie na tej podstawie będzie daleko szersze i głębsze i zadzierzgnie silniejszy węzeł przyjaźni, jak tego pragniemy. Kończąc swe przemówienie delegat Z. Z. L. P. złożył na ręce Prezydjum szczere życzenia pomyślnych obrad.

Po ukończeniu tej części oficjalnej Zjazdu, Prezes przeczytał depesze, wysłane do Pana Ministra Rolnictwa K. Niezabytowskiego i do Pana J. Miklaszewskiego, Dyrektora Departamentu Leśnictwa, następnie przedłożył sprawozdanie poszczególnych sekcji, podając do ogólnej wiadomości wszystkie uchwalone wnioski i rezolucje.

Następnym punktem porządku dziennego był wygłoszony odczyt na temat odbytej wycieczki w dn. 11.VIII. 29 r., opracowany szczegółowo z wnioskami, dotyczącemi wszelkich zamierzeń gospodarczych dla rozwoju gospodarstwa leśnego.

Wieczorem odbył się bal, który był równocześnie zakończeniem Zjazdu.

Zjazd wywarł na wszystkich uczestnikach bardzo dodatnie wrażenie. Dlatego też życzyćby należało, aby i nasze Zjazdy były organizowane podług równie urozmaiconego programu, same bowiem tylko obrady i dyskusje, nużą prędko uczestników, podczas gdy fachowa wycieczka, obejmująca szereg doświadczeń z dziedziny najnowszych urządzeń technicznych dla podniesienia efektów gospodarczych i handlowych, dałaby niewątpliwie wiele korzyści i zadowolenia duchowego.

D. Z.

WPROWADZENIE W ŻYCIE „KASY POGRZEBOWEJ".

Zgodnie z zapowiedzią w ostatnim zeszycie „Życia Leśnika" z dn. 1 września r. b. wprowadzona została w życie Kasa Pogrzebowa, obciążająca wszystkich członków Związku.

Poniżej podajemy garść informacji w tej sprawie oraz dosłowne brzmienie całego statutu:

Na podstawie uchwały Zjazdu Delegatów z dnia 16 — 18 marca 1929 r. Zarząd Główny wprowadza obowiązkowe ubezpieczenie na wypadek śmierci wszystkich członków Związku z dniem 1 września b. r. Jednocześnie likwidują się lokalne Kasy, utworzone w poszczególnych Oddziałach. Likwidacja będzie przeprowadzona w następujący sposób:

Istniejąca przy Oddziale Kasa Pogrzebowa zaprzestaje wypłat zapomóg we wszystkich wypadkach śmierci, które zaszły po dniu 31 sierpnia b. r. Wpisowe, wpłacone przez członków, względnie wszelkie kwoty, będące w posiadaniu Kasy Pogrzebowej lokalnej, muszą być niezwłocznie, nie później zaś jak dnia 1 września, przekazane na conto P. K. O. Nr. 20636 Kasy Pogrzebowej. Kwoty te będą zaliczone na rachunek wpisowego członków danego Oddziału. Wpisowe wynosi 3 zł. od członka. Jeżeli w poszczególnych Oddziałach, posiadających Kasy Pogrzebowe wpisowe wynosiło mniej niż 3 złote, członkowie winni je niezwłocznie uzupełnić do wysokości 3 złotych. W razie, gdyby w danym Oddziale wpisowe wynosiło więcej aniżeli 3 złote, całą pobraną od członków kwotę należy zaliczyć członkom na poczet 50 groszowych składek od wypadków śmierci.

Oddziały, które Kas Pogrzebowych nie posiadają, obowiązane będą ściągnąć od członków (najlepiej przy wypłacie pensji) wpisowe i wpłacić je na rachunek Kasy Pogrzebowej.

Oddziały będą prowadzić dokładną ewidencję swych członków i skrupulatnie odnotowywać datę uiszczenia wpisowego i składek do Kasy Pogrzebowej. Ścisła i dokładna ewidencja jest rzeczą niezmiernie ważną, ponieważ w myśl postanowień statutu Zarząd Oddziału winien badać roszczenia rodzin członków do Kasy Pogrzebowej, notować kwoty należne tytułem zapomogi pośmiertnej i skierowywać do Zarządu Kasy Pogrzebowej zlecenia wypłaty. Kasa Pogrzebowa poczyna działać z dniem 1 września b. r., jednak prawo do zapomogi na wypadek śmierci zyskują osoby, będące członkami Związku, dopiero zchwilą opłacenia wpisowego. Osoby, które wstąpią do Związku po dniu 1 września b. r., winni opłacić wpisowe i opłacać składki do Kasy Pogrzebowej od dnia przyjęcia do Związku, prawo do zapomogi na wypadek śmierci zyskują dopiero po upływie trzech miesięcy.

Oddziałom polecono przystąpić do natychmiastowego energicznego ściągania od członków wpisowego i o zorganizowanie sprężystego i szybkiego ściągania składek na wypadek śmierci ubezpieczonego, ponieważ od tego zależy czy Kasa będzie istnieć i spełniać swe zadania. W interesie samych członków leży punktualne wpłacanie składek do Kasy Pogrzebowej, ponieważ za każdą zaległą składkę suma zapomogi pomniejsza się o 10%, a kto zalega z opłatą 10 składek, ten wogóle traci prawo do zapomogi.

Aby Oddziałom ułatwić prowadzenie ewidencji, Zarząd Główny wprowadza nowy typ karty rejestracyjnej i deklaracji. Kartę rejestracyjną wypełniają w dwóch egzemplarzach wszystkie osoby, będące obecnie członkami Związku. Nowowstępujący członkowie winni prócz karty

rejestracyjnej wypełnić również załączoną na tym samym arkuszu deklarację. Jeden egzemplarz karty rejestracyjnej pozostaje w Oddziale, drugi należy przesłać Zarządowi Głównemu.

Prócz wspomnianej karty rejestracyjnej, którą wypełniają bez wyjątku wszyscy członkowie Związku, wprowadza się osobną deklarację, którą składają uczestnicy Kasy Pogrzebowej, jeżeli na wypadek swej śmierci pragną komukolwiek innemu, aniżeli wskazanej w statucie rodzinie, pozostawić zapomogę. Deklaracje te winny być przechowywane w zapieczętowanych kopertach i mogą być otwarte przez Zarząd Oddziału dopiero po śmierci ubezpieczonego.

Po otrzymaniu zawiadomienia o śmierci ubezpieczonego, Zarząd Oddziału sprawdza wypadek śmierci i ustala 1) kto jest upoważniony do otrzymania zapomogi i 2) czy należy się pełna zapomoga lub ewentualnie jaka kwota. Na podstawie wspomnianego ustalenia, które winno być dokonane jaknajszybciej, Zarząd Oddziału wystosowuje niezwłocznie do Zarządu Kasy wezwanie o wypłacenie zapomogi.

STATUT KASY POGRZEBOWEJ

Związku Zawodowego Leśników w Rzeczypospolitej Polskiej.

---

§ 1.

Przy Zarządzie Głównym Związku Zawodowego Leśników tworzy się „Kasę Pogrzebową" Związku Zawodowego Leśników w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2.

Celem Kasy Pogrzebowej jest udzielanie jednorazowych bezzwrotnych zapomóg rodzinom zmarłych uczestników Kasy, względnie osobom wskazanym w deklaracji uczestnika Kasy.

§ 3.

Uczestnikami Kami stają się wszyscy członkowie Związku Zawodowego Leśników przez sam fakt należenia do Związku Zawodowego. Uczestnictwo rozpoczyna się z chwilą nabycia praw członka Z. Z. L.

§ 4.

Od uczestnictwa w Kasie Pogrzebowej mogą być zwolnieni uchwałą Zarządu tylko ci członkowie Związku, którzy wykażą, że ubezpieczyli

się na wypadek śmierci na sumę conajmniej 2.000 zł. w P. K. O. lub innym Zakładzie ubezpieczeniowym.

§ 5.

Uczestnicy Kasy wpłacają do właściwego Oddziału wpisowe w wysokości 3 zł. i składki po 50 gr. od każdego wypadku śmierci.

§ 6.

Cłonkowie obowiązani są wpłacać składkę w ciągu dni 7 od chwili zawiadomienia ich o wypadku śmierci indywidualnem wezwaniem lub za pośrednictwem organu Z. Z. L.

Członkowie nie płacący składki w terminie ponoszą karę w wysokości 2% miesięcznie i rzeczywiste koszty ściągania składki. Ponaglenia będą dokonywane na koszt opieszałego uczestnika.

Wpłacane sumy obracane będą przedewszystkiem na pokrycie składek zaległych.

§ 7.

W razie śmierci uczestnika Kasy, który zalegał z opłatą składek, pozostała po nim rodzina, względnie osoby upoważnione, otrzymują sumę zapomogi pomniejszoną o 10% za każdą zaległą składkę; jeżeli uczestnik zalegał z opłatą 10 składek, wymienione osoby tracą prawo do zapomogi.

§ 8.

Uczestnik Kasy, który opłacał składki conajmniej w ciągu lat 20, a zostanie zwolniony ze służby z powodu niezdolności do pracy bez zaopatrzenia emerytalnego i udowodni, że żadnego majątku nie posiada, zwolniony będzie od dalszego opłacania składek, zachowując wszelkie prawa uczestnika Kasy.

§ 9.

Jeżeli członek, z powodu niezawinionego bezrobocia, w czasie którego nie otrzymuje zapomogi, utraci możność opłacania składek, będzie zań opłacał składki oddział z funduszu zapomogowego. Zaleganie ze strony oddziału z opłatą składek nie powoduje dla członka żadnych ujemnych skutków, oddział zaś ponosi jedynie rzeczywiste koszty ściągnięcia składki.

§ 10.

Gdy uczestnik Kasy przestanie być członkiem Związku, z chwilą ustania członkostwa wygasają dlań wszelkie prawa i obowiązki, wynika-

jące z uczestnictwa w Kasie Pogrzebowej; składki wpłacone zwrotowi nie podlegają.

§ 11.

Uczstnik Kasy Pogrzebowej uzyskuje prawo do zapomogi na wypadek śmiercit po upływie 3 miesięcy od dnia przyjęcia w pocze uczestników.

Jeżeli uczestnik Kasy umrze przed upływem 3 miesięcy, pozostała po nim rodzina względnie osoba upoważniona otrzymuje jedynie zwrot składek rzeczywiscie wpłaconych przez uczestników Kasy.

Uczestnicy Kasy, którzy byli członkami Z. Z. L. w dniu 1 września 1929 uzyskują pełnię praw po wpłaceniu wpisowego.

§ 12.

Zarząd Kasy wypłaca natychmiast po otrzymaniu od właściwego Oddziału zawiadomienia o śmierci uczestnika — rodzinie względnie osobie upoważnionej zapomogę w wysokości dwóch tysięcy złotych.

Osoba upoważniona do otrzymania zapomogi winna udowodnić wobec właściwego Oddziału śmierć uczestnika Kasy przez przedstawienie aktu zejścia lub w inny wiarogodny sposób.

§ 13.

Po otrzymaniu zawiadomienia o śmierci uczestnika Kasy właściwy Oddział Związku ustala niezwłocznie osobę uprawnioną do otrzymania zapomogi i kwotę zapomogi po odliczeniu ewentualnych potrąceń (§ 7), i na podstawie tego ustalenia wystosowuje do Zarządu Kasy wezwanie do wypłaty.

Wezwanie do zapłaty winno zawierać:

a) imię i nazwisko zmarłego uczestnika Kasy i datę śmierci;

b) adres osoby upoważnionej;

c) ewentualne potrącenia i ich uzasadnienie;

d) wymienienie kwoty zapomogi do wypłaty.

§ 14.

Każdy członek może we właściwym Oddziele Związku złożyć w zapieczętowanej kopercie, podpisaną własnoręcznie deklarację komu w razie jego śmierci ma być wypłacona zapomoga. Deklaracje mogą być zmieniane. Złożona przez uczestnika Kasy deklaracja stanowi tajemnicę i nie może być za życia członka nikomu ujawniona.

§ 15.

W braku deklaracji, lub gdy osoba wskazana nie żyje, zapomogę wypłaca się: 1) żonie (nieseparowanej), 2) sierotom (w razie ich niepełnoletności opiekunom), 3) krewnym wstępnym (do 2-go stopnia). W braku wymienionych krewnych, Kasa zwraca rzeczywiste koszty pogrzebu do wysokości zapomogi — osobie, lub instytucji, zajmującej się pogrzebem. O ile koszty pogrzebu są niższe od sumy zapomogi, różnicę przelewa się na kapitał zapasowy.

Opiekunom pełnych sierot, o ile nie są oni wskazani w deklaracji wypłaca się zapomogę po przedstawieniu upoważnienia właściwego sądu opiekuńczego.

§ 16.

Zapomoga nie podlega zajęciu, nie mogą z niej być również potrącone żadne kwoty z tytułu pretensji Z. Z. L. do zmarłego członka.

Zapomoga nie podjęta w ciągu roku od daty śmierci uczestnika przepada na rzecz Kasy.

§ 17.

Sprawy związane z działalnością Kasy w zakresie jej działań i trybu postępowania należą do Zjazdu Delegatów Z. Z. L.

W szczególności do Zjazdu Delegatów należy:

1) ustalanie wysokości składki i zapomogi;
2) przyjmowanie sprawozdania Zarządu Kasy i udzielanie Zarządowi absolutorjum;
3) zmiany statutu Kasy z wyjątkiem § 22;

§ 18.

Zarząd Kasy sprawuje prezydjum Zarządu Głównego Z. Z. L.

W szczególności do zakresu działania Zarządu Kasy należy:

1) prowadzenie ewidencji uczestników Kasy;
2) wypłata zapomóg;
3) przedkładanie sprawozdań i wniosków Zjazdowi Delegatów;
4) administrowanie funduszami Kasy;
5) prowadzenie niezbędnych ksiąg.

Wypłatę zapomogi na wezwanie Oddziału zarządza Skarbnik i zawiadamia o tem Zarząd Kasy na najbliższem zebraniu.

§ 19.

Przy sprawowaniu Zarządu Kasy pomocne są Zarządy Oddziałów Związku, a w szczególności Zarządy Oddziałów:

1) prowadzą ewidencję uczestników Kasy;

2) prowadzą ewidencję składek i ściągają wpisowe i składki;

3) przyjmują osoby uprawnione do otrzymania zapomogi oraz kwotę należnej zapomogi (§ 13).

Składki i wpisowe winien Zarząd Oddziału natychmiast po ich ściągnięciu wpłacać na rachunek Kasy Pogrzebowej (P. K. O. konto 20.636).

Ze składek mogą Zarządy Oddziałów potrącać koszty administracyjne w wysokości dozwolonej w pierwszym roku budżetowym przez Zarząd Kasy Pogrzebowej, a w następnych latach przez Zjazd Delegatów.

§ 20.

Oddziały winny nadsyłać Zarządowi Kasy spisy uczestników Kasy według wzoru, ustalonego przez Zarząd Kasy i donosić przynajmniej raz na kwartał o zmianach zaszłych w stanie uczestników Kasy.

W razie przeniesienia się uczestnika Kasy Pogrzebowej na stałe na terytorjum innego Oddziału. Oddział, w którym był dotychczas zarejestrowany, przesyła właściwemu Oddziałowi jego kartę ewidencyjną i deklarację.

§ 21.

Komisją rewizyjną dla Kasy Pogrzebowej jest Główna Komisja Rewizyjna Z. Z. L.

Komisja Rewizyjna bada corocznie przed Zjazdem Delegatów działalność finansową Zarządu Kasy, rachunkowość i zamknięcia rachunkowe i zdaje z wyników badania sprawozdanie Zjazdowi Delegatów.

Komisja Rewizyjna może przeprowadzić rewizję z własnej inicjatywy każdego czasu, winna zaś uczynić to na wezwanie Zarządu Kasy. W tym ostatnim wypadku, Komisja Rewizyjna winna rozpocząć rewizję w ciągu dni 7 od otrzymania wezwania.

§ 22.

Fundusze Kasy dzielą się na:

1) obrotowy;

2) zapasowy.

Fundusz zapasowy tworzy się a) z wpisowego, b) różnic między sumami uzyskanemi ze składek, a wypłaconemi tytułem zapomóg względnie zwrotu kosztów pogrzebowych po potrąceniu kosztów administracyjnych, c) kar i zwrotu kosztów ściągania składek. Fundusz zapasowy przeznaczony jest na czasowe pokrycie niedoborów.

§ 23.

Fundusze Kasy Pogrzebowej winny być ulokowane oddzielnie od funduszów Zarządu Głównego Związku, w ten sposób, by mogły być wrazie potrzeby niezwłocznie uruchomione. Fundusze Kasy Pogrzebowej nie mogą być nawet czasowo użyte na cele nie związane z Kasą Pogrzebową.

§ 24.

Likwidacja Kasy Pogrzebowej może nastąpić wskutek uchwały Zjazdu Delegatów, powziętej większością $^3/_4$ głosów w obecności conajmniej $^2/_3$ ogólnej liczby Delegatów.

§ 25.

W razie likwidacji Kasy Pogrzebowej fundusze Kasy przechodzą w całości na fundusz zapomogowy Z. Z. L. i tylko na ten cel mogą być użyte.

§ 26.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 roku.

Z życia Oddziałów Związku.

W dniu 7.VII. 1929 r. odbyło się w Augustowie Nadzwyczajne Walne Zebranie członków Oddziału Suwalskiego, na którem:

1) Złożono z urzędu dotychczasowy Zarząd Oddz. z powodu niewykonania przezeń uchwał ostatniego Waln. Zebrania w sprawie wniesienia skarg do N. T. A., oraz jego zupełnie ujemnej działalności w kierunku obrony interesów materjalnych członków.

2) Wybrano nowe władze Oddziału:

kol. kol. Mołodyński Władysław — przewodniczący, Maliszewski Jan — zast. przewodn., Szylingowski Czesław, Czarniecki Antoni — sekretarze, Dobrowolski Gracjan — skarbnik, Andruszkiewicz Władysław, Jarzębowicz Antoni — członkowie, Wierzbicki Antoni i Mierzejewski Marjan — zastępcy członków Zarządu Oddziału.

Kol. kol. Derencz Piotr, Wojtkiewicz Juljan, Aleszkiewicz Antoni — członkowie, oraz Pniewski Mieczysław i Szwedziński Witold — zast. czł. Komisji Rewizyjnej.

Kol. kol. Jarzębowicz Antoni, Inż. Ihnatowicz Stanisław, Mołodyń-

ski Władysław — delegaci, Dyga Stanisław — zastępca Delegacji na Zjazd.

3) Polecono nowemu Zarządowi wnieść natychmiast 4-ry skargi do N. T. A. w sprawie 1) cofn. leśn. do IIIkat., 2) zmiany instr. służb. dla leśnicz., 3) kosztów podr. urzędn. leśnych, 4) kosztów podróży gajowych.

4) Uchwalono zaapelować do Gł. Zarządu o załatwienie uchwał ostatniego Zjazdu Delegatów w terminie do 1.III. 1930 r. w przeciwnym razie postanowiono zlikwidować Oddział Suwalski z dn. 1.IV. 1930 r.

5) Uchwalono protest przeciwko stosowaniu represji personalnych wobec działaczy związkowych.

6) Uchwalono złożyć na Zjeździe Delegatów wniosek wykluczenia ze Związku osób, działających na szkodę członków Związku lub samego Związku.

Wobec protestu jednego przewodniczącego koła, zwołał stary Zarząd Oddziału ponownie Nadzwyczajne Walne Zebranie na dzień 4.VIII 1929 r., które przeważając większością głosów uznało się za nielegalnie zwołane i aprobowało tem samem uchwały Walnego Zebrania z nia 7.VII 1929 r.

*

Zarząd Oddziału Radomskiego na posiedzeniu w dn. 6 kwietnia r. b., realizując uchwałę Walnego Zebrania, wyznaczył składkę dobrowolną w wys. 5 zł. od każdego członka dla uzyskania funduszu na mieszkanie dla długoletniego i zasłużonego prezesa Oddziału Radomskiego kol. Wojciecha Klimaszewskiego. Pozatem udzielono pożyczki 3 kolegom, dwum wdowom udzielono bezzwrotnej zapomogi, skreślono 3-ch czł. przyjęto 40.

ORGANIZUJMY SIĘ!

Ostatni Walny Zjazd Delegatów uchwalił Statut Związku w nowem brzmieniu. Wskutek różnych przeszkód natury formalnej, a głównie z powodu nieotrzymania dotychczas potwierdzenia zmian przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, Statut nie mógł być niestety dotychczas wydrukowany i rozesłany do Oddziałów, by stać się podstawą ich działalności organizacyjnej.

Ponieważ czas upływa, a brak w Oddziałach i Kołach nowego Statutu nie daje możności rozwinięcia akcji zjednywania członków i hamuje powstawanie nowych jednostek organizacyjnych, przeto Prezydjum

Zarz. Gł. postanowiło opublikować w „Życiu Leśnika” nowy Statut, w formie przyjętej przez Zjazd Delegatów.

W ten sposób wszyscy członkowie Związku otrzymają na własność po jednym egzemplarzu Statutu, co niezmiernie ułatwi każdemu dokładne poznanie celów i podstaw organiazcji Związku a tem samem da szerokie pole do działalności każdego z poszczególnych członków.

Członkowie bowiem organizacji nie powinni w stosunku do niej pozostawać li tylko akuratnymi, lecz biernymi na jej losy, płatnikami składek. Na każdym z nich prócz tego ciążą liczne obowiązki, a przedewszystkiem obowiązek największy: szerzenie idei tej organizacji i nieustanna troska o jej rozrost i siłę.

Próżne byłyby tu słowa o potrzebie silnej organizacji, o znaczeniu spoistości członków i t. p.. Pisaliśmy już o tem tyle razy, a i z życia i na przykładzie innych organizacyj można było o tem nieraz się przekonać. Chodzi tylko o to, aby wiedząc o tem, członkowie nasi chcieli o Związku trochę pamiętać i pozyskiwać sobie nowych kolegów. Wbrew głosom wielu pesymistów, nie jest to wcale tak trudno, trzeba tylko p a m i ę t a ć i mieć odrobinę poczucia tego najpierwszego obowiązku wobec organizacji jakim jest zjednywanie członków.

STATUT
ZWIĄZKU ZAWODOWEGO LEŚNIKÓW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Art. 1.

Zrzeszenie nosi nazwę „Związek Zawodowy Leśników Rzeczypospolitej Polskiej”.

Art. 2.

Siedzibą Związku jest miasto st. Warszawa, terenem działalności Związku — Rzeczpospolita Polska.

Art. 3.

Związek Zawodowy Leśników ma na celu:

1) obronę moralnych i materjalnych interesów ogółu zrzeszonych i każdego członka w szczególności,

2) popieranie rozwoju leśnictwa polskiego, nauki i gospodarki leśnej,

3) reprezentowanie leśnictwa polskiego nazewnątrz wobec władz, społeczeństwa oraz na terenie międzynarodowym.

Art. 4.

Powyższe cele Związek osiąga w sposób przewidziany niniejszym statutem przez:

a) ustalenie podstawowych warunków pracy, zawieranie umów zbiorowych, pośredniczenie przy rozstrzyganiu zatargów zbiorowych i indywidualnych pomiędzy pracodawcami a członkami Związku, obronę godności osobistej i zawodowej, obronę interesów członków Związku we wszystkich sprawach, wynikających ze stosunków zawodowych i służbowych, udzielanie porad prawnych i pomocy prawnej.

b) Dążenie do uzyskania wpływu na ogólne kształtowanie się i rozwój leśnictwa polskiego.

c) Organizowanie instytucyj mających na celu samopomoc, a zwłaszcza zakładanie biur pośrednictwa pracy, kas zapomogowych i kas pożyczkowo-oszczędnościowych, oraz popieranie ruchu spółdzielczego członków Związku.

d) Udzielanie członkom zapomóg, pożyczek.

e) Szerzenie oświaty zawodowej przez popieranie szkolnictwa i organizowanie specjalnych kursów zawodowych, odczytów, pogadanek, konkursów, bibljotek, wystaw, wydawanie publikacji z dziedziny leśnictwa oraz własnych organów prasowych, popularyzowanie wiedzy leśnej.

f) Rozwijanie życia towarzyskiego.

Dla łatwiejszego uzyskania tych celów, może się Związek łączyć z innemi organizacjami o podobnych zadaniach.

Art. 5.

Związek Zawodowy Leśników jest organizacją zawodową, bezpartyjną i apolityczną i jako taki kieruje się w swej działalności wyłącznie interesem swych członków i leśnictwa.

Członkowie.

Art. 6.

Członkowie Związku dzielą się na zwyczajnych i honorowych.

Zwyczajnym członkiem Związku może być każda własnowolna osoba, bez różnicy płci, pracująca w zawodzie leśnika, gospodarstwie leśnem, instytucji lub zakładzie związanym z leśnictwem, o ile nie jest obciążona zarzutami natury etycznej.

Zwyczajnych członków przyjmują Zarządy Kół miejscowych względnie Zarządy Oddziałów, na których terenie kandydaci stale przebywają — na podstawie deklaracyj zaopatrzonych podpisami dwóch zwyczajnych członków wprowadzających, którzy biorą odpowiedzialność za moralne kwalifikacje kandydata. Kandydaci przyjęci przez Zarząd Kół podlegają zatwierdzeniu przez Zarząd Oddziałów.

W wyjątkowych wypakach Zarząd Główny może zezwolić członkowi Związku na zapisanie się w oddziale innym, niż właściwy ze względu na miejsce pobytu.

Członkami honorowymi mogą być mianowane osoby szczególnie zasłużone dla leśnictwa lub Związku. Członków honorowych mianuje

Zjazd Delegatów zwykłą większością głosów na wniosek Zarządu Głównego lub na wniosek podpisany przez conajmniej $^{1}/_{2}$ delegtów obecnych na Zjeździe.

Art. 7.

Członkowie mają prawo:

1. do obrony swych interesów zawodowych przez Związek;
1. korzystanie z wszelkich urządzeń i instytucyj Związku;
3. brać czynny udział we wszelkich zebraniach Związku, oraz być obecnym na jawnych posiedzeniach władz Związku w charakterze gościa;
4. czynnego i biernego wyboru do władz Związku;
5. odwołanie się do decyzji wykonawczych władz Związku w I instancji, do Walnego Zebrania Oddziału, w II instancji do Zjazdu Delegatów;
6. noszenie odznak Związku.

Art. 8.

Honorowi członkowie Związku posiadają wszelkie prawo członków zwyczajnych z wyjątkiem wyszczególnionych w punkcie 1 i 4. Zwyczajni członkowie, mianowani członkami honorowymi, zachowują wszelkie prawa i obowiązki członków zwyczajnych.

Art. 9.

Zwyczajni członkowie Związku są obowiązani:

1. stać na straży etyki i godności zawodowej;
2. przestrzegać wszelkich postanowień statutu, regulaminów i prawomocnych postanowień władz Związku;
3. czynnie pracować dla rozwoju Związku, zapobiegać wszystkiemu co może mu przynieść szkodę, oraz wypełnić wszystkie czynności przez Związek powierzone, o ile nie zachodzą dostatecznie ważne, przez Związek uznane przeszkody;

Członokowie honorowi, nie będący członkami zwyczajnymi, wolni są od obowiązków wymienionych w punktach 2 — 4 niniejszego artykułu.

Art. 10.

Członkostwo Związku ustaje wskutek:

1. śmierci członka;
2. dobrowolnego wystąpienia ze Związku;
3. wykluczenie ze Związku.

Członek Związku może być wykluczony ze Związku prawomocnem Orzeczeniem Sądu Koleżeńskiego albo uchwałą Zarządu Oddziału jeżeli:

a) dopuści się czynu hańbiącego,
b) postępowaniem swojem szkodzi interesom Związku, lub uwłacza godności Związku,

c) narusza notorycznie przepisy statutu i regulaminów lub działa wbrew prawomocnym uchwałom władz Związku,
d) zalega ze składkami przez 6 miesięcy.

Jeżeli członek Związku zostanie skazany na karę pozbawienia wolności przez Sądy Polskie, lub na karę wydalenia ze służby przez władze dyscyplinarne, sprawa jego dalszego pozostawania w Związku musi być poddana osądzeniu przez Sąd Koleżeński.

Członek może żądać, aby przed wykluczeniem go ze Związku z powodów, wymienionych w pkt. a, b i c niniejszego art., stawiane mu zarzuty zostały podane osądzeniu Sądu Koleżeńskiego.

Art. 11.

Od uchwały Zarządu Oddziału o wykluczeniu ze Związku, służy odwołanie w terminie 1-miesięcznym do ogólnego zebrania Oddziału. Od prawomocnej uchwały Sądu Koleżeńskiego odwołanie nie służy.

Członkowie wykluczeni z powodu zalegania ze składkami mogą być każdego czasu ponownie przyjęci, o ile wpłacą składki zaległe do chwili wykluczenia.

Art. 12.

Z chwilą ustania członkostwa, wygasają dla członka wszelkie prawa i obowiązki, w szczególności zaś wygasa prawo do uczestniczenia w majątku Związku. Rodziny członków zmarłych zachowują prawa zastrzeżone im wyraźnie w statutach kas zapomogowych, oszczędnościowych i pogrzebowych.

Art. 13.

Władze Związku dzielą się na uchwalające, wykonawcze, kontrolujące i sądownicze.

Władzami uchwalającemi są: Zjazd Delegatów, Walne Zebrania Oddziałów; wykonawczemi są: Zarząd Główny wraz z Prezydjum Zarządu Głównego, Zarządy Oddziałów, Zarządy Kół miejscowych; kontrolującemi są: Główna Komisja Rewizyjna i Oddziałowe Komisje Rewizyjne; sądowniczemi są: Główny Sąd Koleżeński i Oddziałowe Sądy Koleżeńskie.

Art. 14.

Podstawową komórką organizacyjną Związku jest Koło Miejscowe. Koło Miejscowe winno jednoczyć conajmniej 5 członków. Koła powstają z inicjatywy poszczególnych członków, istniejących Kół, lub zarządów Oddziałów. Koło zaczyna istnieć od chwili zatwierdzenia go przez Zarząd właściwego terytorjalnego Oddziału.

Art. 15.

Członkowie Kół Miejscowych odbywają w razie potrzeby — nie rzadziej jednak, niż raz na rok — zebrania, które są prawomocne w pierwszym terminie przy obecności conajmniej połowy członków Koła, oraz jednego z członków Zarządu Koła, w drugim terminie bez względu na ilość obecnych. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów.

Do kompetencji zebrań Kół Miejscowych należą:

a) wybór władz Koła,
b) wysłuchanie sprawozdania władz Koła z ich bieżącej działalności oraz w ogólnych sprawach zawodowych,
c) udzielanie dyrektyw władzom Koła, uchwalanie wniosków i dezyderatów w sprawach zawodowych i organizacyjnych zarówno lokalnych jak i ogólnych.

Art. 16.

Koła miejscowe, o ile wchodzą w porozumienie z innemi Kołami w celu wspólnego traktowania spraw związkowych, winny o tem zawiadomić Zarząd Oddziału. Przepis niniejszego § nie ma zastosowania, gdy Koła porozumiewają się w celu uzyskania informacji, jak również w celach kulturalno-oświatowych. Koła Miejscowe mogą się zwracać samodzielnie do władz I instancji i lokalnych instytucyj, jedynie w sprawach własnych, dotyczących wyłącznie danego Koła.

O każdem zwróceniu się do władz lub instytucji, winno Koło miejscowe zawiadomić niezwłocznie Zarząd Oddziału.

W sprawach dotyczących kilku kół lub oddziału mogą Koła interwenjować jedynie z upoważnienia Oddziału.

Zarząd Koła składa się z przewodniczącego, sekretarza i skarbnika, oraz w razie potrzeby i ich zastępców, wybieranych na przeciąg 1 roku przez zebranie Koła.

Do obowiązków Zarządu Koła należy:

a) przeprowadzanie uchwał i poleceń władz związkowych, oraz utrzymywanie z niemi kontaktu, przyczem komunikowanie się Kół z władzami Związku winno odbywać się za pośrednictwem Oddziałów;
b) przyjmowanie deklaracyj od nowowstępujących członków, pozyskiwanie nowych członków, przyjmowanie składek i opłat od członków;
c) zwoływanie zebrań Koła, przygotowanie materjałów do dyskusji i wniosków na nie;
d) sporządzanie sprawozdań do wyższych władz Związku;
e) miejscowa działalność kulturalno-oświatowa, propagandowa, towarzyska i samopomocowa;
f) sprawy zlecone przez Zarząd Oddziału. Koło może być rozwiązane uchwałą Zarządu Oddziału, w razie nieżywotności lub działalności sprzecznej ze Statutem. Koło, rozwiązane na podstawie decyzji Zarządu Oddziału, może się odwołać do najbliższego Walnego Zebrania Oddziału, a w drugiej instancji do Zarządu Głównego.

Art. 17.

Skupienie członków zorganizowanych w Koła Miejscowe, liczące więcej niż 50 członków, mogą tworzyć Oddziały Związku. Oddziały powstają na skutek inicjatywy Zarządu Głównego, Kół Miejscowych lub

grupy członków. Oddziały zaczynają istnieć od chwili zatwierdzenia ich przez Zarząd Główny.

Wyjątkowo Zarząd Główny może zatwierdzić Oddział jednoczący mniej niż 50 członków.

Art. 18.

Władzą uchwalającą oddziałów jest Walne zebranie członków Oddziału. Zwyczajne Walne Zebranie winno być zwołane raz do roku przed terminem Zjazdu Delegatów, w celu wyboru władz Oddziału i Delegatów. Nadzwyczajne Walne Zebrania zwoływane są w razie potrzeby przez Zarząd Oddziału z własnej inicjatywy, na żądanie Zarządu Głównego, Komisji Rewizyjnej Oddziału, Głównej Komisji Rewizyjnej lub $^1/_3$ ogólnej liczby członków Oddziału.

Art. 19.

Do kompetencji Walnego Zebrania należy:

1) Rozpatrywanie sprawozdań wykonawczych i kontrolujących Władz Oddziału, udzielanie im absolutorjum oraz kontrola ich działalności.
2) Rozpatrywanie sprawozdań Sądu koleżeńskiego.
3) Decydowanie o zasadniczym stanowisku Oddziału wobec zagadnień zawodowych, organizacyjnych, ogólnych lub o znaczeniu lokalnem.
4) Uchwalanie preliminarzy budżetowych Oddziału.
5) Rozpatrywanie odwołań od zarządzeń Władz wykonawczych Oddziału, stosownie do Statutu i regulaminów.
6) Wybory Zarządu Oddziału, oddziałowej Komisji Rewizyjnej i Sądu koleżeńskiego.
7) Wybory Delegatów na Zjazd Delegatów Związku.

Art. 20.

Dla prawomocności Walnego Zebrania potrzebna jest w pierwszym terminie obecność $^1/_3$ części członków Oddziału, w drugim terminie Zebranie jest prawomocne bez względu na ilość obecnych.

Uchwały Walnego Zebrania zapadają zwykłą większością głosów.

Czynne i bierne prawo głosu na zebraniu Oddziału mają tylko członkowie danego Oddziału, członkowie innych Oddziałów mają prawo być obecnymi na Walnych Zebraniach Oddziałów z głosem doradczym.

Art. 21.

Zarząd Oddziału składa się z jednego przewodniczącego, oraz 5 — 10 członków Zarządu, wybieranych przez Walne zebranie drogą tajnego głosowania na przeciąg jednego roku. Zarząd rozdziela między siebie funkcje viceprzewodniczących, sekretarzy, skarbnika oraz kierowników poszczególnych działów pracy. Nadto Walne Zebranie wybiera 3 zastępców członków, którzy stają się członkami Zarządu w razie opróżnienia się stanowisk w Zarządzie.

Art. 22.

Posiedzenia Zarządu Oddziałów odbywają się w miarę potrzeby nie rzadziej jednak, jak raz na miesiąc i są prawomocne przy obecności conajmniej połowy członków wraz z przewodniczącym lub viceprzewodniczącym. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Art. 23.

Do obowiązków i praw Zarządu Oddziału należy:
a) wypełnianie uchwał i rozporządzeń Walnego Zebrania oraz Zarządu Głównego,
b) koordynowanie działalności Kół Miejscowych i kontrola nad nią,
c) reprezentowanie swych członków i obrona ich interesów w sprawach wynikających ze stosunków w pracy,
d) opracowywanie podstawowych warunków pracy i płacy na terenie działania Oddziału,
e) zwoływanie zwyczajnych i nadzwyczajnych Walnych Zebrań oraz załatwianie wszelkich spraw bieżących Oddziału,
f) przygotowywanie sprawozdań z działalności, dochodów i wydatków na Walne Zebranie,
g) przedstawianie Zarządowi Głównemu sprawozdań z działalności, sprawozdań kasowych, preliminarzy budżetowych, oraz administrowanie funduszami Oddziału w ramach budżetów, zakreślonych przez Zjazd Delegatów z wyjątkiem dysponowania nieruchomym majątkiem Oddziału.

Art. 24.

Oddziały wchodzące w porozumienie z innemi Oddziałami w celu wspólnego traktowania spraw związkowych winny o tem zawiadamiać Zarząd Główny. Przepis niniejszego artykułu nie ma zastosowania, gdy Oddziały porozumiewają się w celu uzyskania informacji lub w celach kulturalno-oświatowych.

Oddziały mogą się zwracać samodzielnie do władz i instytucyj jedynie w sprawach własnych dotyczących danego oddziału. O każdem zwróceniu się do władz lub instytucyj winien oddział zawiadomić niezwłocznie Zarząd Główny.

Do władz i instytucyj centralnych mogą oddziały występować jedynie z upoważnienia Zarządu Głównego.

Art. 25.

Oddziałowa Komisja Rewizyjna składa się z trzech członków i dwóch zastępców, obieranych w tajnem głosowaniu na przeciąg jednego roku z pośród członków Oddziału nie zajmujących żadnych innych w nim stanowisk. Nieobecnych członków Komisji zastępują ich zastępcy. Oddziałowa Komisja Rewizyjna obowiązana jest dorocznie kontrolować sumy pieniężne, dokumenty i księgi Oddziału, księgi kasowe Kół Miejsco-

wych, oraz sprawdzić wykonanie uchwał Zjazdu Delegatów, Zarządu Głównego i Walnego Zebrania, sprawozdanie Zarządu, wykonanie budżetu.

O wyniku rewizji Komisja komunikuje najbliższemu Walnemu Zebraniu. Zarząd Oddziału obowiązany jest przedstawić Komisji Rewizyjnej do przejrzenia przynajmniej na dwa tygodnie przed Walnem Zebraniem sprawozdanie roczne. Komisja Rewizyjna może w każdej chwili przedsięwziąć kontrolę ksiąg Oddziału.

Art. 26.

Sąd koleżeński składa się z 3 członków i 4 zastępców, wybieranych na przeciąg jednego roku, tajnem głosowaniem przez Walne zebranie z pośród członków Oddziału, nie posiadających żadnych stanowisk we władzach wykonawczych Oddziału. Sąd koleżeński rozpatruje sprawy wynikłe na tle działalności w Związku lub działalności zawodowej między członkami Oddziału lub Władzami Związku, a jego członkami. Nadto rozpatruje Sąd koleżeński z inicjatywy własnej Władz Związku lub zainteresowanych członków zarzuty natury etycznej, stawiane członkom Związku.

Przewodniczącym Sądu jest najstarszy wiekiem członek, o ile Sąd nie ukonstytuuje się inaczej.

Sąd koleżeński władny jest orzec:

1. Upomnienie,
2. Naganę,
3. Pozbawienie biernego i czynnego prawa wyborczego do władz Związku na 1 — 3 lat,
4. Wykluczenie ze Związku.

Nie podlegają orzecznictwu Sądu sprawy służbowe.

Każda ze stron ma prawo zażądać bez podania powodów wyłączenie z kompletu Sądu dwóch członków, na których miejsce wchodzą zastępcy, względnie ma prawo zażądać rozpatrzenia i osądzenia sprawy przez Główny Sąd Koleżeński.

Art. 27.

Naczelną władzą Uchwalającą Związku jest Zjazd Delegatów.

Zjazdy Delegatów są zwyczajne i nadzwyczajne. Zwyczajne Zjazdy Delegatów odbywają się dorocznie w ciągu 3 miesięcy po zakończeniu roku budżetowego.

Nadzwyczajny Zjazd zwołuje Główny Zarząd na żądanie Głównej Komisji Rewizyjnej, z własnej inicjatywy lub na wniosek 2/3 ogólnej liczby Delegatów. Zjazd składa się z Delegatów Oddziałów. Oddziały wysyłają 1 Delegata, od każdych 100 członków, przyczem liczba większa niż 50 uważa się za pełne 100. Oddziały posiadające mniej niż 100 członków wysyłają 1 Delegata. Zawiadomienia o terminie i program obrad Związku Delegatów, mają być rozesłane na 14 dni przed Zjazdem.

Art. 28.

Do kompetencji Zjazdu Delegatów należy:

1. przyjmowanie i zatwierdzanie sprawozdań Zarządu Głównego, oraz budżetów Zarządu Głównego i Oddziałów.
2. wybór, kontrola i zwalnianie centralnych Władz wykonawczych Związku, jakoteż Głównej Komisji Rewizyjnej i Głównego Sądu Koleżeńskiego.
3. decydowanie w sprawach zasadniczego stanowiska Związku, wobec zagadnień życia zawodowego i organizacyjnego,
4. ustalanie ogólnych ram życia wewnętrznego organizacji, przez zmianę i ustalanie statutów regulaminów i instrukcji wszystkich Władz Związku, obejmujących swym zakresem działania, conajmniej dwa oddziały,
5. rozważanie i decydowanie wniosków, przedstawionych przez Zarząd Główny i Oddziały,
6. mianowanie członków honorowych,
7. rozpatrywanie odwołań od decyzji innych władz Związku,
8. uchwalanie dyrektyw, co do działalności władz Związku,
9. decydowanie o kupnie sprzedaży lub zastawie nieruchomego majątku Związku,
10. rozwiązanie Związku i decyzja co do przeznaczenia majątku Związku w razie jego likwidacji.

Art. 29.

Uchwały w sprawie likwidacji Związku są prawomocne, gdy oświadczy się za niemi conajmniej 2/3 wszystkich prawomocnie wybranych Delegatów. Zmiany statutu wymagają 2/3 głosów, przy obecności conajmniej 1/2 prawomocnie wybranych Delegatów. Wszystkie pozostałe sprawy decydowane są zwykłą większością głosów.

Art. 30.

Zjazd Delegatów jest prawomocny przy obecności conajmniej 1/3 Delegatów. W razie braku przepisanej liczby delegatów, zwołuje się powtórny Zjazd, nie wcześniej niż po upływie 2-ch tygodni i nie później, niż po upływie 3-ch miesięcy, prawomocny bez względu na ilość obecnych Delegatów.

Art. 31.

Zarząd Główny składa się z 17 członków i 5 zastępców, wybranych przez Zjazd Delegatów w tajnem głosowaniu względną większością głosów, na przeciąg jednego roku z pomiędzy członków Związku. Siedzibą Zarządu Głównego jest m. st. Warszawa.

Art. 32.

Zjazd Delegatów przeprowadzając wybór członków Zarządu Głównego, naznacza z pośród nich Prezesa, 2-ch zastępców Prezesa, 2-ch sekretarzy, skarbnika i jednego członka, którzy tworzą Prezydjum,

urządujące stale w Warszawie. Prezydjum jest organem wykonawczym Zarządu Głównego i załatwia wszystkie bieżące sprawy Związku.

Prezydjum ma prawo kooptować do stałej współpracy z głosem doradczym oraz zapraszać na swe zebrania w charakterze rzeczoznawców z głosem doradczym osoby, mogące być użytecznemi w pracach Związku.

Wrazie opróżnienia się miejsca w Prezydjum, wchodzi do niego kolejny członek Zarządu Głównego, względnie zastępca.

Art. 33.

Zebrania Zarządu GŁównego odbywają się raz na trzy miesiące.

Zebrania Prezydjum odbywać się winny conajmniej raz na miesiąc.

Zebrania Zarządu Głównego i Prezydjum są prawomocne przy obecności połowy członków i przewodniczącego względnie zastępcy.

Art. 34.

Do obowiązków i praw Zarządu Głównego należy:

1. ustalanie zasadniczego stanowiska Związku, wobec zjawisk Życia Zawodowego, nieprzewidzianych uchwałami i dyrektywami Zjazdu Delegatów z obowiązkiem przedstawiania do aprobaty zajętego stanowiska, najbliższemu zwyczajnemu, lub nadzwyczajnemu Zjazdowi Delegatów.
2. zwoływanie zjazdu Delegatów, wykonywanie uchwał tych Zjazdów i załatwianie wszystkich bieżących spraw Związku.
3. mianowanie i zwalnianie wszystkich płatnych funkcjonarjuszów Związku,
4. zarząd majątkiem i funduszami Związku, w ramach ustalonego przez Zjazd Delegatów budżetu,
5. rozwiązywanie Oddziałów na skutek nieżywotności lub działalności sprzecznej ze statutem,

   UWAGA. Oddziały rozwiązane decyzją Zarządu Głównego mogą odwołać się do najbliższego Zjazdu Delegatów.

6. zawieranie w imieniu Związku wszelkiego rodzaju umów oraz ochrona interesów Związku we wszystkich instytucjach rządowych i administracyjnych,
7. dozór nad ścisłem przestrzeganiem statutu, regulaminów, instrukcyj i uchwał,
8. kontrola nad działalnością oddziałów, oraz uzgadnianie ich pracy,
9. rozwiązywanie w wyjątkowych wypadkach Zarządów oddziałów i zwoływanie Walnego Zebrania w terminie czterotygodniowym w celu przeprowadzenia nowych wyborów,
10. kierownictwo nad pracą kulturalną i wydawniczą,
11. zakładanie nowych oddziałów,

12. zbieranie statystycznych danych, dotyczących spraw pracowników leśnych,
13. opracowywanie projektów, dotyczących pracy w leśnictwie, regulaminów i instrukcyj,
14. przygotowywanie na Zjazd Delegatów rocznych sprawozdań z działalności Związku wraz z bilansem za rok ubiegły, oraz preliminarzem na rok następny,
15. reprezentowanie Związku nazewnątrz,
16. Wszelkie inne sprawy nie zastrzeżone Zjazdowi Delegatów.

Art. 35.

Uchwały Zarządu Głównego i Prezydjum zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości, rozstrzyga głos przewodniczącego, wzgl. zastępcy. Uchwały w sprawie kupna, sprzedarzy, dzierżawy, lub zastawu nieruchomości Związku wymagają uprzedniej zgody Zjazdu Delegatów.

Art. 36.

Wszelkie zobowiązania, umowy, plenipotencje, czeki, oraz dokumenty obciążające Związek, winny być podpisywane przez członków, upoważnionych uchwałą Prezydjum. Korespondencje z instytucjami rządowemi lub prywatnemi podpisuje przewodniczący i sekretarz, lub osoby przez Prezydjum upoważnione.

Art. 37.

Główna Komisja Rewizyjna składa się z trzech członków trzech zastępców, obieranych w tajnem głosowaniu na przeciąg jednego roku z pośród członków Związku, nie zajmujących żadnych innych w nim urzędów. Nieobecnych członków Komisji zastępują ich zastępcy. Członkowie Zarządu nie mogą być wybrani do Głównej Komisji Rewizyjnej przed upływem roku od złożenia mandatów.

Art. 38.

Główna Komisja Rewizyjna kontroluje całokształt gospodarczej i finansowej działalności Zarządu Głównego. Komisja Rewizyjna obowiązana jest przeprowadzić rewizję nie później jak na 14 dni przed terminem Zwyczajnego Zjazdu Delegatów. Nadto Komisja Rewizyjna przeprowadzać może całkowitą lub częściową rewizję w każdej chwili z własnej inicjatywy, na żądanie Zarządu Głównego lub conajmniej 1/5 części Delegatów.

Dla przeprowadzenia rewizji przed Zwyczajnym Zjazdem Delegatów, Komisja Rewizyjna ustala w porozumieniu z Głównym Zarządem termin rozpoczęcia rewizji. W dniu tym Zarząd Główny obowiązany jest przedstawić Komisji Rewizyjnej kasę, papiery wartościowe i inwentarz, wszelkie księgi, dokumenty odnoszące się do finansowo-gospodarczej działalności Zarządu Głównego, nadto bilans Związku i jego instytucyj, wykonanie budżetów za rok ubiegły, sprawozdanie z działalności za rok ubiegły, oraz księgi protokółów Zarządu Głównego, Prezydjum Zarządu Głównego i Zjazdu Delegatów.

Art. 39.

Główny Sąd koleżeński składa się z 3 członków i 4 zastępców, wybranych przez Zjazd Delegatów tajnem głosowaniem zwykłą większością głosów z pośród członków nie zasiadających we władzach wykonawczych Związku.

Główny Sąd koleżeński rozpatruje sprawy wynikłe między członkami Związku a centralnemi władzami wykonawczemi lub między członkami Związku, należącymi do dwóch różnych oddziałów, oraz te sprawy, które strony zgodzą poddać się wyłącznemu jego orzecznictwu. Sąd koleżeński może powziąć decyzję rozpatrzenia sprawy należącej do kompetencji Oddziałowego Sądu koleżeńskiego na wniosek tego Sądu lub jednej ze stron.

Odnośnie do ukonstytuowania się Głównego Sądu koleżeńskiego, postępowania i sankcji przez ten Sąd stosowanych mają analogiczne zastosowanie postanowienia art. 27.

Art. 40.

Celem ułatwienia osiągania celów zakreślonych w art. 3 i 4 Związku, mogą być w miarę potrzeby tworzone sekcje ogólne lub w oddziałach. Organizacje sekcyj określą specjalne regulaminy, zatwierdzone przez Zjazd delegatów na wniosek Zarządu Głównego. W razie koniecznej potrzeby może Zarząd Główny organizować sekcje i nadawać im regulaminy tymczasowe, które obowiązywać będą do najbliższego Zjazdu Delegatów.

Art. 41.

Fundusze Związku powstają:

a) z wpisowego i składek członkowskich,

b) z dobrowolnych ofiar i zapisów,

c) z procentów od kapitałów Związku,

d) z dochodów od przedsiębiorstw, zabaw, widowisk i t. p.

Art. 42.

Gospodarka finansowa Związku opiera się na budżetach Zarządu Głównego i Oddziałów uchwalanych corocznie przez Zjazd Delegatów. Połowę wpływów ze składek członkowskich otzymuje Zazą Główny. Druga połowa zostaje do dyspozycji Zarządów Oddziałów.

Wpływy do Zarządu Głównego winny być wpłacane w regularnych terminach miesięcznych, w miarę wpływu składek członkowskich.

Nie będą objęte ogólnym budżetem Związku fundusze, powstałe z dobrowolnych i na specjalne cele przeznaczonych ofiar członków lub osób względnie instytucyj z poza Związku, o ile te nie są przeznaczone na ogólne cele Związkowe.

Nie wchodzą również w skład budżetu ogólnego budżety istniejących przy Związku instytucyj, opartych o udziały należących do nich członków.

Ustalanie składek i danin członkowskich należy do zakresu działania Zjazdu Delegatów. Uchwalone przez inne władze Związku daniny mogą mieć tylko charakter dobrowolnych świadczeń, nieuiszczanie ich nie może pociągnąć za sobą skutków przwidzieanych w art. 10 statutu.

Sposób prowadzenia rachunkowości w Oddziałach i Zarządzie Głównym określą osobne przepisy, wydane przez Zarząd Główny.

Uchwały o wprowadzeniu nadzwyczajnych danin pzymusowych na specjalne cele Związku wymagają większości $^2/_3$ głosów ogólnej liczby delegatów. To samo odnosi się do zmiany pzeznaczenia daniny.

Art. 43.

Zarządy Oddziałów obowiązane są przesyłać do Zarządu Głównego regularnie w terminach ustalonych sprawozdania z działalności i kasowe oraz preliminarze dochodów i wydatków.

Art. 44.

Fundusze Związku dzielą się na:

a) fundusz zapomogowy, stanowiący 10% wszystkich dochodów Związku,

b) fundusz żelazny, do którego przelewa się 50% nadwyżki dochodów nad rozchodami w ubiegłym roku administracyjnym,

c) fundusz administracyjny.

Art. 45.

Fundusz administracyjny przeznaczony jest na pokrycie bieżących wydatków połączonych z działalnością Związku.

Z funduszu żelaznego pokrywane będą niedobory na podstawie uchwały Zjazdu Delegatów.

Art. 46.

Zjazd Delegatów oznacza corocznie wysokość wpisowego i składek członkowskich, oraz zatwierdza preliminarze Oddziałów.

Art. 47.

Przy przechodzeniu z jednego Oddziału do drugiego członek zwolniony jest od wpisowego.

Art. 48.

Rok budżetowy rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia i kończy się z dn. 31 marca roku następnego.

SPRAWY FUNKCJONARJUSZÓW PAŃSTWOWYCH.

W sprawie dodatku mieszkaniowego za rok 1928.

We wtorek dnia 10 b. m. odbyło się pierwsze powakacyjne Zebranie Plenarne Centralnej Komisji Porozumiewawczej Związków Zawodowych Pracowników Państwowych, poświęcone sprawom aktualnym.

Zebranie obesłane było przez liczne organizacje i w dyskusji na pierwszy plan wysunęła się **sprawa wypłacenia przez Rząd zaległego wyrównawczego dodatku mieszkaniowego z r. 1828.** Jak wiadomo p. Premjer Świtalski oświadczył delegacji C. K. P. w końcu czerwca r. b., że **wypłacenie tego dodatku uznaje za zupełnie uzasadnione** i że porozumi się w tej sprawie z p. ministrem Matuszewskim.

Plenarne Zebranie C. K. P. postanowiło prosić p. premjera o audjencje celem przedstawienia konieczności przyśpieszenia realizacji tej sprawy bardzo ważnej dla pracowników. **Zaległy dodatek wynosi sumę odpowiadającą mniej więcej 1-miesięcznej pensji pracowniczej.**

Ponadto Plenarne Zebranie C. K. P. postanowiło zwrócić się do Prezydjum Rady Ministrów w sprawie konieczności **wyrównania uposażeń w Zagłębiu Dąbrowieckiem** z uposażeniem w Zagłębiu Śląskiem ze względu na jednakowe warunki gospodarcze na obu tych terenach oraz **w sprawie zaliczenia szeregu miast,** jak np. Piotrkowa, Łukowa, Konina i in. do odpowiedniej grupy przy wymiarze wysokości dodatku mieszkaniowego w związku z faktycznym stanem liczebnym mieszkańców tych miejscowości.

Na porządku obrad była też sprawa **braków w pomocy lekarskiej** dla pracowników państwowych. Sprawę tę uznano za bardzo ważną i postanowiono, po zgromadzeniu wyczerpującego materjału, zwrócić się do Rządu o jak najszybsze jej uregulowanie.

Egzaminy kandydatów na stanowiska I, II i III kategorji w administracji lasów państwowych.

Program egzaminów, został już ostatecznie ustalony przez Ministerstwo Rolnictwa wydrukowany w formje broszór, z których każda zawiera program jednej kategorji. Programy te mają być rozesłane Dyrekcjom lasów państwowych, dokąd zainteresowani kandydaci winni się o nie zwracać.

O ile nam wiadomo, Komisje egzaminacyjne przy Ministerstwie Rolnictwa (dla kandydatów na stanowiska I kategorji służby techniczno-leśnej, zostały już zamianowane. Komisje zaś dla kandydatów na stanowiska II i III kategorji, będą w Dyrekcjach mianowane w najbliższym czasie, o ile w poszczególnych Dyrekcjach nie zostały już zamianowane.

Dla kandydatów na stanowiska pierwszej kategorji służby ogólno- administracyjnej nie będzie oddzielnych komisyj w Dyrekcjach lasów państwowych, lecz egzaminowanie tych kandydatów będzie się odbywać przed komisję ustanowioną dla Centralnego Zarządu Ministerstwa Rolnictwa. Kandydaci na stanowiska II kategorji służby rachunkowo-kasowej składać będą egzamin przed komisjami ustanowionemi przy izbach skarbowych, w których okręgach leżą odnośne Dyrekcje lasów państwowych.

Prawdopodobnie stałe terminy egzaminów ustalone nie zostaną, lecz będą wyznaczane w miarę napływania podań kandydatów. Podania o dopuszczanie do egzaminu można wnosić po odbyciu przepisanej praktyki, która wynosi 1 rok a dla kandydatów na stanowiska I kategorji *służby techniczno - leśnej* w Dyrekcjach lasów państwowych i nadleśnictwach jeden i pół roku. Urzędnicy mianowani prowizorycznie, jak również kontraktowi mogą również poddać się egzaminowi, o ile przesłużyli conajmniej tyle czasu ile wynosić ma służba przygotowawcza, to znaczy jeden względnie jeden i pół roku. Wobec tego koledzy, którzy zdążyli się przygotować do egzaminu, mogą już wnosić podania.

Jak wyżej wpomnieliśmy, programy zostały ustalone i wydrukowane i będą do nabycia w Dyrekcjach.

Dla wygody kolegów podaliśmy program w Nr. 8 — 9 dodatku do Lasu Polskiego „Z życia zawodowego" z sierpnia — września 1928 r. i do tego numeru kolegów zainteresowanych odsyłamy.

Część ogólna egzaminu, obejmująca konstytucję, ustawę o państwowej służbie cywilnej, i przepisy dyscyplinarne, wyszczególniona na stronicach 15, 16 numeru 8 — 9 wymienionego „Życia zawodowego", nie uległa żadnej zmianie. Przepisy te powinni znać wszyscy kandydaci bez względu na kategorję, jedynie im wyższa kategorja, tem szczegółowiej należy te przepisy znać. Kategorja III obowiązana jest mieć tylko ogólne pojęcie. Przy poszczególnych przedmiotach programu uwidoczni liśmy również źródło, gdzie dany przepis można znaleźć; n. p. kontrola finansowa administracji państw 1921 51/314 — to znaczy Dziennik Ustaw 1921 r. Nr. 51, poz. 314.

Przepisy o samorządzie terytorjalnem, wyszczególnione na str. 16 i 17 wspomnianego numeru „Życia zawodowego winni znać kandydaci na stanowiska I i II kategorji, III kategorji znajomość ustroju samorządu terytorjalnego nie obowiązuje.

Poniżej podamy wykaz przepisów, z działu ustroju władz, i części specjalnej, które przewidziane są w programie ustalonym przez Ministerstwo Rolnictwa, cyfry rzymskie (I, II i III) umieszczone po nazwie przepisu wskazują kategorje, które znajomość przepisu obowiązuje; cyfry arabskie — rok, Nr. i propozycję Dziennika Ustaw.

Organizacja władz naczelnych (I, II, III)	1918—1/1
Ministerstwo Reform Roln. (I, II, III)	1923—71/556
	1923—90/706
	1927—68/598
Ministerswo Rob. Publ. (I, II, III)	1919—39/283
Ministerstwo komunikacji (I, II, III)	1924—57/580
	1926—97/567, 8,9
Ministerstwo Poczt i Telegrafów (I, II, III)	1924—58/584
	1927— 5/ 26
Prokuratorja Generalna (I, II, III)	1924—107/967
Główna Komisja Ziemska (I)	1923—71/556
Główny Urząd Statystyczny (I)	1919—85/464
	1923—60/436
Państwowa Rada Ro-tnicza (I, II)	1925—41/278
	1926—127/737
Państwowy Instytut naukowy Gospodarstwa Wiejskiego (I, II, III)	1927—66/586
Państw. Instytut Meteorologiczny (I, II, III)	1922—44/373
Władze administracji ogólnej (I, II, III)	1928—11/86

(w tym dziale kandydaci III kat. obowiązani są znać tylko zakres działania wojewody i starosty i jego uprawnienia w stosunku do urzędów nie zespolonych z władzami administracji ogólnej.

Dyrekcje lasów państw. i nadleśnictwa (I, II, III)	1924—119/1079
	1925—9/52
	1925—11/84
	1928—38/373
Izby Skarbowe i podległe urzędy skarbowe (I, II, III)	1919—65/391
	1927—66/588
Kuratorja szkolne (I, II, III)	1920—50/304
Okręgowe urzędy ziemskie (I, II, III)	1923—71/556
Powiatowe urzędy ziemskie (I i II)	1923—90/706
	1927—68/598
Dyrekcja Poczt i Telegrafów (I)	1924—58/584
	1927—5/26

Dyrekcje kolejowe (I) 1926—97/567, 8,9
Państwowe Zakłady Chow. Koni (I, II) 1927—48/435

Kandydatów wszystkich trzech kategorji obowiązuje znajomość przepisów kancelaryjno - manipulacyjnych.

Kandydatów na stanowiska I kat. nie posiadających wykształcenia prawniczego, obowiązuje w ogólnych zarysach znajomość następujących przepisów prawa cywilnego i karnego.

1) Pojęcie posiadania, własności, zastawu (hipoteki), służebności, nabycie i utrata prawa własności, pojęcie zobowiązania, umowy (kupna sprzedaży, dzierżawy, najmu, zamiany).

2) Podział przestępstw, warunki odpowiedzialności za przestępstwa (wina), wykluczające odpowiedzialność (obrona konieczna, wyższa konieczna), przestępstwa przeciwko własności, ochrona urzędnika w prawie karnem.

3) Doniesienia karne. Powództwa cywilne, środki prawne.

Część specjalna.

1) Organizacja administracji lasów państwowych (I, II, III) 1924—119/1079, 1928—38/373
2) Utworzenie Dyrekcji lasów państwowych (I, II, III) 1925—9/62
3) Uprawnienia Dyrekcji i nadleśnictwa (I, II, III) 1925—11/84
4) Zagospodarowanie lasów państw. (I, II, III) 1928—36/336
5) Szkoły dla leśniczych I i III — Monitor Pol. z 1923 r. Nr. 218
6) Zagospodarowanie lasów prywatnych I i II 1927—57/504, 1927—74/641, 1928—21/179, 1927—69/520, 521
7) Prawo łowieckie (I, II, III) 1927—110/934
8) Instrukcja służb, dla inspektorów (I, II) Dz. Urzęd. 1920 Nr. 10
9) Instrukcja dla nadleśniczych (I i II) (osobne wydanie z 1927 r. nieogłoszone w Monitorze).
10) Instrukcja dla leśniczych (I, II, III) z 1927 r.
11) Instrukcja dla gajowych (I, II, III) (Dz. Urzęd. 1922 r. Nr. 16.
12) Przepisy o pomiarze, gatunkowaniu i oznaczaniu wartości drewna (I, II, III) Mon. Pol. 1928 Nr. 263.
13) Przepisy o rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (I, II, III) (osobne wydanie 1927 r.)
14) Przepisy o prowadzeniu rachunkowości i kasowości w tartakach (I, II, III) Dz. Urzęd. 1919 r. Nr. 15.

15) Przepisy o obrotach pieniężnych w urzędach administracyjnych l. p. (I, II, III) (osobne wydanie z 1927 r.)

Uwaga: Kandydatów na stanowiska III kategorji rachunkowo-kasowe obowiązuje znajomość prac przepisów wymienionych w części szczegółowe pod pozycjami 12 — 15.

Prócz wymienionych wyżej przepisów kandydaci winni znać następujące przepisy dzielnicowe, obowiązujące w tej dzielnicy, w której pełnią służbę.

A. b. dzielnica pruska.

1) Ustawa z 6.VII 1875 o lasach ochronnych i spółkach leśnych, w części dotyczącej spółek leśnych (z b. ust. pruskiej. str. 416) (kat. I i II).

2) Ustawa policyjna z 1.IV 1880 o ochronie pól i lasów (z b. ust. prusk. str. 230) (kat. I)

3) Ustawa z 15.IV 1878 o kradzieżach leśnych (z b. ust. prusk. str. 222) (I i II kat.).

4) Ustawa z 31.III 1837 (z b. ust. prusk. str. 65) o używaniu broni przez urzędników leśnych i łowieckich, łącznie z instrukcją dla urzędników państwowych z dnia 17.IV 1837) (I i II kat.).

B. b. zabór rosyjski.

1) Przepisy o sposobie użytkowania lasów obciążonych służebnościami włościańskiemi (z b. praw. b. ces. ros. t. IX. ks. IX wyd. 1913 r.) (I i II kat.).

2) Przepisy o kradzieżach leśnych i ochronie własności polnej i zawarte w artykułach 562, 568, 623, 624 — 635 rosyjskiego kodeksu karnego (I i II kat.).

C. b. zabór austrjacki.

1) Ustawa lasowa z dn. 3.XII 1852 w części nie uchylonej rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej o zagospodarowaniu lasów nie stanowiących własności Państwa. (I i II kat.).

2) Ustawa z dnia 17.VII 1876 (Dziennik Ust. Kraj. Nr. 28) o ochronie własności polnej. (I kat.).

W najbliższym czasie ukaże się rapetytorjum obejmujące 1) ustrój władz państwowych i samorządowych, 2) konstytucję, 3) przepisy prawa cywilnego i karnego. Części specjalnej należy się uczyć przez czytanie oryginalnych tekstów poszczególnych, objętych programem, ustaw, roz-

porządzeń i instrukcji. Ponieważ przepisy te należy znać szczegółowo, nie byłoby celowe streszczanie ich.

Jeżeli koledzy w trakcie przygotowywania się do egzaminu natrafią na kwestje wątpliwe lub nie jasne, należy zwracać się do biura porad Z. Z. L., które udzieli odwrotnie żądanych wyjaśnień.

Dlaczego „Życie Leśnika” ukazuje się nieregularnie?

Członkowie Związku uskarżają się, że „Życie Leśnika”, biuletyn Zarządu Głównego Związku Zawodowego Leśników ukazuje się w roku bieżącym nader nieregularnie. Tak jest istotnie — nie można temu zaprzeczyć. Aby jednak wina za ten anormalny stan nie była przypisana wyłącznie Zarządowi Głównemu, pragnę pokrótce wyjaśnić przyczyny tego zjawiska.

Najistotniejszą przyczyną nieregularnego ukazywania się wydawnictw perjodycznych Związku są trudności finansowe z jakiemi Związek, a w szczególności Zarząd Główny walczy. Ściąganie składek nie jest należycie zorganizowane, wskutek czego członkowie Związku niejednokrotnie miesiącami całemi zalegają w opłacaniu składek, co oczywiście odbija się na przelewach Oddziałów do kasy Zarządu Głównego.

Nie lepiej przedstawia się sprawa prenumerat za czasopisma perjodyczne: „Las Polski” i „Echa Leśne”. Prenumeratorzy, którzy przeważnie otrzymują pisma na kredyt, zalegają z opłatą prenumeraty w najlepszym razie miesiącami, a w wielu wypadkach latami. Administracje pism nie chcą opieszałym prenumeratorom wstrzymywać wysyłki pism, wszelkie zaś pisma upominawcze przyjmowane są przez niektórych kolegów z niezrozumiałem oburzeniem. Dla zobrazowania stanu finansowego czasopism podam, że na dzień 1 kwietnia 1929 r. prenumeratorzy winni byli czasopismom „Las Polski” i „Echa Leśne” tytułem zaległych prenumeratur z górą 15 tysięcy złotych.

Takie ustosunkowanie się kolegów do Związku i do wydawnictw Związku spowodowało zupełne wyczerpanie rezerw pieniężnych i naraża obecnie Zarząd Główny na trudności finansowe. Od szeregu miesięcy pracownicy biura Zarządu Głównego i administracyj czasopism nie otrzymują regularnie zapłaty za pracę, lecz muszą się zadowalniać zaliczkami. Wobec szczupłości personelu ustalanie dłużników co miesiąca i wysyłanie ponagleń jest ogromnie utrudnione. W tych warunkach opóźnia się wydawanie „Życia Leśnika” z powodu braku funduszów na opłacanie druku i papieru.

Uzdrowienie tych, bezsprzecznie anormalnych stosunków należy przedewszystkiem od Szanownych Kolegów, a mianowicie od ich ustosunkowania się do Związku i wydawnictw Związku. Apelujemy do kolegów, aby regularnie wpłacali składki i wpływali na Zarządy Oddziałów, by te ze swej strony regularnie przelewały Zarządowi Głównemu należne mu sumy. Przedewszystkiem zaś apelujemy do szanownych prenumeratorów „Ech Leśnych" i „Lasu Polskiego", by nie zalegali z prenumeratą, lecz nie czekając na ponaglenia, wpłacali ją regularnie. Cena prenumeraty uwidoczniona jest w każdym numerze czasopisma, a pamiętanie o tem, aby zapłacić w terminie za czasopismo swego Związku nie należy bynajmniej do rzeczy niewykonalnych. Tylko punktualne wpływy należności pozwolą nam pracować normalnie — jeżeliby obecny stan miał trwać nadal, trudności będą się powiększać i mogą doprowadzić do zupełnego poderwania działalności Zarządu Głównego.

Skarbnik *S. Błonarowicz.*

Ze Związku pracowników publicznych w Austrji.

W Nr. 5 (wrześniowym) „Pracownika Państwowego" organu Centralnej Komisji Porozumiewawczej, kol. H. Raabe podaje wyczerpujące sprawozdanie z udziału swego, w roli delegata C. K. P. w IV-ym Zjeździe Związku pracowników publicznych Austrji i w uroczystościach X-lecia istnienia Organizacji.

Ze sprawozdania tego wyjmujemy niektóre szczegóły.

„Związek Pracowników publicznych w Austrji" (Bund der öffentlichen Angestellten Oesterreichs) jest organiźacją obejmującą pracowników administracji, zarówno wyższych, jak niższych, pracowników sądowych, więziennych, szpitalnych i pokrewnych zarówno państwowych, jak samorządowych. Posiada 13.232 członków, co jak na niewielki kraj, jakim jest obecnie Austrja, stanowi ilość znaczną.

W Zjeździe, poza delegatem Polski, brali udział w charakterze gości przedstawiciele centralnych organizacyj pracowników państwowych i samorządowych Francji, Niemiec, Holandji i Czechosłowacji; koledzy Jugosłowianie i Grecy przysłali telegramy usprawiedliwiające.

Na porządku obrad znalazły się te same sprawy, które są zwykłą też treścią obrad naszych związków, więc sprawy uposażeniowe, pragmatyczne i ubezpieczeń społecznych.

Zasadniczy referat w sprawach ogólnego położenia pracowników publicznych w państwie i w sprawach uposażeniowych wygłosił sekre-

tarz i kierownik biura organizacji kol. G. Dorer. Referent poruszył sprawę minimum egzystencji i rozpiętości skali uposażeń. Minimum egzystencji w Austrji wynosi dzisiaj 170 szyllingów (215 zł.) podczas gdy oficjalne dane wykazują, że utrzymanie małej rodziny na najniższej skali życiowej musi wynosić 197 sz. 34 gr. Zjazd uchwalił domagać się uznania jako minimum egzystencji 200 szyll. (250 zł.). W zakresie skali uposażeń podkreślono konieczność nierozszerzania jej dotychczasowej rozpiętości, a nawet zwężenia z podniesieniem równomiernym wszystkich płac w stosunku do zwiększonego uposażenia najniższego.

W związku z referatem uposażeniowym uchwalono ponadto domagać się: przyznania przez Rząd pełnej 13-ej pensji, podczas gdy Rząd skłania się ku jednorazowemu dodatkowi wyrównawczemu w mniejszej wysokości; zwiększenia dodatku mieszkaniowego w związku ze wzrostem czynszu mieszkaniowego; zasadniczej regulacji płac i podniesienia ich wobec obniżenia wartości płac od r. 1924; uznania 35 lat jako maksimum do emerytury; poczynienia przesunięć w zaszeregowaniach wielu grup; zaniechania dowolnych remuneracyj za pracę poza godzinami, jako źródła „korumpcji i rozbicia pracowników" i wprowadzenia uregulowanych wynagrodzeń za tego rodzaju pracę; nieprzyjmowania bezpłatnych wolontarjuszy na służbę publiczną; w stosunku do niższych funkcjonarjuszy — niepociągania do pracy, w razie udzielenia pracownikowi urlopu, członków jego rodziny (chodzi tu o woźnych i dozorców budynków i t. p.).

Zjazd poruszył dalej ważną i w naszych stosunkach sprawę racjonalizacji pracy w urzędach. Podajemy tu za sprawozdaniem treść uchwalonej w tej kwestji rezolucji.

Wobec znaczenia, jakie posiada racjonalizacja metod pracy w urzędach publicznych i wobec prób, jakie w tym kierunku dokonują już niektóre urzędy albo mają zamiar dokonać w najbliższym czasie, Zjazd zwraca się do władz związkowych o skierowanie na to zagadnienie szczególnej uwagi.

Zjazd z naciskiem podkreśla, że jednemi z najpierwszych i najważniejszych środków racjonalizacji winno być dostarczenie pracownikom współczesnych środków pomocniczych pracy oraz higjenicznych warunków w biurach i urzędach.

Koniecznym warunkiem wszelkiej racjonalizacji pracy biurowej musi być też należyte, jasne opracowanie, zmodernizowanie i uzgodnienie w szczegółach przepisów służbowych.

Warunkiem zasadniczym powodzenia wszelkiej racjonalizacji jest ekonomiczne rozporządzenie pracą. Dlatego też Zjazd domaga się, aby również w służbie publicznej o stanowisku pracownika nietylko decydo-

wało ogólny stopień jego wykształcenia, ale również osobiste zdolności i przydatność w danym zakresie pracy.

Wreszcie trzeba zwrócić uwagę na to, aby pod hasłem „racjonalizacji" nie kryło się jedynie dążenie do zwiększenia pracy i do większego obciążenia pracownika.

Zjazd domaga się, aby władze, przed wprowadzeniem jakichkolwiek reform, których powodzenie musi zależeć od pełnego współdziałania ogółu pracującego, uzgodniły swe zamierzenia z przedstawicielstwem pracowników.

W sprawie stabilizacji pracowników Zjazd stanął na gruncie zbyteczności i szkodliwości wszelkich rozróżniań w kategorjach pracowników w stosunku do ich stałości w służbie. Zjazd uchwalił rezolucję, protestującą przeciwko obsadzaniu stanowisk etatowych przez pracowników kontraktowych i domagającą się stabilizacji każdego pracownika w jak najkrótszym czasie.

Sprawa pomocy lekarskiej dla pracowników państwowych była treścią następnego referatu na Zjeździe. Sprawa ta inaczej jest postawiona niż u nas, gdyż pracownicy państwowi posiadają samorządowe Kasy Chorych, odpowiada więc to tym postulatom, jakie wysuwa u nas S. U. P. i C. K. P.. Wnioski uchwalone dotyczyły dalszego rozwoju tych Kas, których istnienie i sprawność odpowiadają naogół pracownikom oraz zasadom bliskich wyborów do wałdz tej instytucji.

Ze spraw organizacyjnych warto tu przytoczyć kilka interesujących szczegółów.

Związek wydaje dwutygodnik, rozmiarów pisma codziennego „Der Bund" oraz czasopismo specjalne „Oesterreichische Blätter für Krankenpflege" ponadto w sprawach aktualnych — ulotki i komunikaty. Posiada Kasę pomocy pośmiertnej, w której wypłaca rodzinie jednorazowo 150 szyll.; w r. 1928 wypłacił 127 zapomóg. Prowadzi bibljotekę i kursy dokształcające. W Wiedniu ma „Biuro kartek do teatrów"; w r. 1927/28 biuro to wydało 6.655 „kartek" za sumę 18.981 szyllingów. Dochody Związku w r. 1928 wyniosły 310.902 szyll., w tem wkładki stanowiły 292.623 szyllingi. Śród wydatków pozycje najważniejsze stanowiły: wydatki personalne 129.041 szyll.; prasa 35.657 szyll., podróże, agitacja 20.611 sz. W organizacji wewnętrznej Związek posiada Koła Krajowe oraz ogólno-państwowe sekcje pracowników różnych grup.

W zakończeniu „Sprawozdania" kol. Raabe podkreśla słusznie znaczenie, jakie dla ogólnego ruchu zawodowego pracowników publicznych ma znajomość stanu organizacyjnego i prac związków w różnych krajach. Okazuje się dowodnie, że warunki bytu, nawet pracowników państwowych, nie stanowią zagadnień wewnętrznych tych czy innych

państw, a że stanowią one zagadnienie ogólno-społeczne, normowane w zasadzie wedle tych samych tendencyj i zasad w różnych państwach. Znajomość też wzajemna tych spraw i utrzymywanie kontaktu przez związki jest dziś konieczna.

Trzeba też mieć nadzieję, że zapoczątkowane obecnie przez C.K.P. zbliżenie do międzynarodowego ruchu pracowników publicznych dostarczy nam i niejednej cennej informacji i nauki, którą będziemy umieli zużyć należycie na naszym terenie.

SPRAWY LEŚNICZYCH.

O właściwą szkołę dla leśniczych.

Od jednego z naszych Oddziałów otrzymujemy w tej ważnej sprawie następujące uwagi, któremi dzielimy się z czytelnikami.

Pomimo bardzo wielu petycyj i starań, by szkoły zawodowe dla leśniczych podnieść do typu szkół średnich, nie odniesiono po dziś dzień żednego sukcesu. Czas trwania nauki w szkole wynosi, tak jak przed kilkudziesięciu laty tylko 11 miesięcy, a po ukończeniu szkoły otrzymuje uczeń świadectwo z ukończenia kursu — a nie szkoły.

W następstwie tegoż cóż się stało:

Wedle dawniejszej tabeli stanowisk, ustanowionej rozporządzeniem Rady Ministrów z 26.VI. 1924 r. (Dz. U. Nr. 64 poz. 631) leśniczowie znajdowali się w II kategorji płac w stopniach od X — VIII. Natomiast wedle nowej tabeli stanowisk, ustanowionej rozporządzeniem Rady Ministrów z 13.V. 1927 r. (Dz. U. Nr. 56 poz. 493), zaszeregowano leśniczych do kategorji III stanowisk w stopniach od XI do IX, wychodząc od założenia, że wykształcenie leśniczych nie odpowiada wymogom potrzebnym do osiągnięcia II kat. płac.

Tymczasem § 5 rozp. Rady Ministrów z 26.VI. 1924 r. (Dz. U. Nr. 64 poz. 629) o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych wyraźnie mówi, że wykształcenie wystarczające do osiągnięcia stanowiska w III kat. w państwowej służbie cywilnej uważa się ukończenie szkoły powszechnej (t. zn. 7-klasowej, czyli dawnej wydziałowej) lub 3 klas szkoły średniej, ogólno kształcącej, lub zawodowej, — czyli że chcąc być urzędnikiem III kat. wystarczy na ławie szkolnej przesiedzieć z dodatnim skutkiem 7 lat. — Tymczasem okres kształcenia się na leśniczego przekracza znacznie powyższy okres czasu, albowiem kandydat mający 4 klasy gimn., 1 rok praktyki lasowej przedszkolnej, 1 rok szkoły

i 1 rok poszkolnej praktyki — potrzebuje na ukończenie tych studjów pełnych 11 lat.

§ 2 rozp. z dn. 26.VI. 1924 r. (Dz. U. Nr. 64) wyraźnie zaznacza, że szkoły zawodowe których kurs nauki łącznie z nauką elementarną pobieraną w szkole powszechnej, lub pobieraną częściowo w szkole powszechnej a częściowo w szkole ogólno - kształcącej trwa conajmniej lat 9, z czego w szkole zawodowej conajmniej lat 2, uważa się za szkoły średnie.

W obecnych czasach prawie każda szkoła trwa jeżeli nie 3, to przynajmniej 2 lata, np. wszystkie szkoły rolnicze, niższe, które kształcą adeptów tylko na ekonomów, względnie niższych oficjalistów mają 3 letni okres nauki, a warunkiem przyjęcia do takiej szkoły jest tak jak w szkołach dla leśniczych ukończenie szkoły powszechnej, lub IV klas szkoły średniej; dalej szkoły handlowe średnie, o warunkach przyjęcia jak wyżej, które posiadają kurs 3 letni, a ukończonym uczniom dają prawo do skróconej służby wojskowej (jak maturzystom), w razie zaś wstąpienia do służby państwowej zaliczenie do kateg. II urzędu państw., dalej szkoły 3-letnie w górnictwie.

Dziwnem więc jest, że tylko na leśniczego wystarcza wykształcenie 11 miesięczne, pomimo to, że jak twierdzą znawcy sprawy, uczniowie nie mogą podołać nawałowi materjału, co połączone jest z dużą stratą zarówno dla uczniów, jak i poziomu ich wiedzy zawodowej i pomimo to, że od tylu lat rozmaite czynniki zawodowo - leśne domagają się rozszerzenia kursu do lat dwu.

Wobec takiego stanu rzeczy nie można oprzeć się wrażeniu, że komuś u góry zależy na tem, by leśniczy nie mógł należeć do II kateg. i dosłużyć się VIII stopnia służbowego.

Zamiast zreformować istniejące 3 szkoły w myśl powyższych coraz częściej i usilniej wysuwanych postulatów, miarodajne czynniki tworzą nowe 2 szkoły o tym samym typie.

Ażeby jednak szkoły dla leśniczych stały się w całem tego słowa znaczeniu szkołami stałemi — i przedstawiały bardziej pożądany cel dla pełnowartościowego materjału uczniowskiego — oraz pozwalały na danie lepszych podstaw do nauki przedmiotów zawodowych, należałoby zdaniem naszem warunki przyjęcia do tych szkół zasadniczo zmienić tak jak to uczyniono w innych dykasterjach służby państwowej. Dawniej było gimnazjów niewiele. Szła do nich młodzież zdolniejsza, zamożniejsza. Ponieważ jednak zapotrzebowanie było wielkie, więc cały szereg instytucyj przyjmował absolwentów 4 klas gimnazjalnych. Tak więc poczta, urząd telegraficzny, urzędy skarbowe (podatkowe) administracyjne i sądowe przyjmowały do służby kancelaryjnej uczniów z ukończoną klasą 4. Zwolna jednak, w miarę jak wzrastała ilość gimnazjów,

pomnożyła się ilość kandydatów, zaczęło się mimowolne licytowanie ubiegających się, w następstwie czego podnosiły odnośne władze skalę wymagań, a skutek tego był taki, że wszystkie te urzędy żądają dzisiaj od kandydatów egzaminu dojrzałości. Wystarczy zastanowić się tylko nad tem kto ma wobec Państwa i społeczeństwa większą odpowiedzialność czy urzędnik III kateg. leśniczy, — któremu powierza się w opiekę majątek państwowy o wielomiljonowej nieraz wartości, — czy też np. urzędnik pocztowy II kat., którego czynności urzędowe ograniczają się nieraz do przyjmowania listów poleconych, lub przyjmowania i wydawania pakietów, telegramów i t. p., a od którego żąda się matury. Aby uznać niemożność utrzymania nadal tego stanu rzeczy nie należy zapominać przytem i o tem, że przed wojną był poziom nauki o wiele głębszy, a uczeń, który przed 20 laty skończył tylko IV klasę gimn. rzeczywiście coś umiał, podczas gdy dziś — jak to się czyta w pismach codziennych — nawet uniwersytety uskarżają się na niebywale niski poziom wiadomości i wykształcenia maturzystów zapisujących się na studja uniwersyteckie. Cóż dopiero żądać od kandydata z ukończoną szkołą powszechną lub IV gimn. który bardzo często nie potrafi nawet poprawnie i ortograficznie pisać po polsku.

Zasadniczym warunkiem przyjęcia do szkoły dla leśniczych powinno naszem zdaniem być ukończenie VI klasy gimn. Wówczas do szkół dla leśniczych przychodziliby rzeczywiście kandydaci odpowiednio przygotowani, podczas gdy dzisiejszy narybek na leśniczych — sami to z bólem serca przyznać musimy rekrutuje się w bardzo wielu wypadkach z wykolejeńców, którzy nie mogąc z różnych względów podołać nauce w szkole średniej — nie mają innego wyjścia, jak po ukończeniu IV klasy „pójść na leśniczego” idąc w tym wypadku po linji najmniejszego oporu, bo we wszystkich innych szkołach zawodowych, przyjmujących kandydatów z ukończoną IV klasą, trwa nauka lat 3, a tylko w szkole dla leśniczych 11 miesięcy.

Warunek ukończenia VI klasy gimn. — byłby zatem niejako pierwszą selekcją kandydatów do szkół dla leśniczych.

Po ukończeniu VI klasy gimn. kandydat taki powinien odbyć jednoroczną praktykę — celem przekonania się czy obrany zawód rzeczywiście mu odpowiada a po skończeniu praktyki udać się do szkoły dla leśniczych, w której nauka powinna być bezwarunkowo rozszerzona na 2 lata.

Warunki takie zmniejszyłyby w pierwszym rzędzie ilość kandydatów, stworzyłyby bardzo korzystną konkurencję, wobec podrożenia nauki, zapobiegłyby nadprodukcji, a stan leśniczych pozyskałby przez taką selekcję rzeczywiście tylko doborowy materjał ludzki.

Już samo rozszerzenie nauki w szkole dla leśniczych na 2 lata usunęłoby mylnie obecnie zastosowane (cofnięcie leśniczych do III kategorji) formalne niedomagania, a temsamem i kwestja przegrupowania leśniczych do II kat. stałaby się nieodwołalnie aktualną.

SPOŁECZNE BIURO POŚREDNICTWA PRACY.

WIADOMOŚCI Nr. 10.

dawniej Referat Pośrednictwa Pracy Związku Zawodowego Leśników w R. P., Warszawa, Nowy Świat 36, m. 4.

Poszukują pracy:

Nr. 104. — B. leśniczy. Nr. 105. — Wieloletni praktyk, lat 43, chlubne referencje. Nr. 106. — Absolwent Uniwer. Pozn., lat 28, paroletnia praktyka — reflektuje na prywatną posadę. Nr. 107. — Wieloletni praktyk leśniczy. Nr. 109. — Ukończona szkoła bolechowska, lat 40, kilkuletnia praca prywatna. Nr. 110. — Wieloletni praktyk, lat 31. Nr. 111. — Ukończona szkoła w Bolechowie, lat 40, wieloletnia praktyka. Nr. 113. — Leśniczy, wieloletni praktyk, lat 42. Nr. 114. — Gajowy, podleśniczy, lat 33. Nr. 115. — Leśniczy z egzaminem dla pomocników w państwowej służbie leśnej, lat 27. Nr. 116. — Leśniczy z egzaminem dla pomocników w sł. leśnej, techn. i ochronnej, lat 35. Nr. 117. — Leśniczy praktyk, b. zast. nadleśniczego, hodowca zwierzyny, lat 46. Nr. 118. — Leśniczy praktyk, b. pomocnik nadleśn., lat 37. Nr. 119. — Podleśniczy. Nr. 120. — Ukończona Szkoła lwowska, lat 31. Nr. 121. — Leśniczy. Nr. 123. — Leśniczy dublańczyk, b. zarządca lasów, egz. na samodz. gospod. les., lat 40. Nr. 124. — Inż. leśn., specj. przemysł drzewny, lat 30. Nr. 125. — B. kancelista. Nr. 126. Leśniczy praktyk, lat 30. Nr. 128. — Leśniczy z niższą szkołą leśną w Czechach, lat 21. — Nr. 129. — Leśniczy praktyk, lat 29. Nr. 130. — Leśniczy z niższym egz., lat 42. Nr. 131. — Kancelista manipulant. Nr. 132. — Leśniczy ze szkołą w Czechach, samodzielny. Nr. 133. — Leśniczy praktyk, lat 37. Nr. 135. — B. nadleśniczy w większych dobrach. Nr. 136. — Leśnik z egzaminem dla leśniczych. Nr. 137. — Dr. inż. leśnik, specjalista użytkownik, rzeczoznawca i organizator, poszukuje odpowiedniego dodatkowego zajęcia stałego lub czasowego w eksploatacji, tartacznictwie, biurze blu leśnictwie w Warszawie, lub inspekcji pobliskich lasów albo fabryk. Nr. 138. — Inż. leśnik, poszukuje posady w przemyśle lub handlu drzewnym względnie w administracji. Nr. 139. — Inżynier leśnik, b. nadleśinczy państwowy, poszukuje odpowiedniej posady w przemyśle. Nr. 140 — 145. — Kandydaci na posady leśniczych z praktyką lub niższą szkołą.

P o s z u k i w a n i:

Nr. 161 — 162. — Dwóch leśników do jesiennych robót zalesieniowych na kresy. Nr. 163. — Na Pomorze leśnika na 600 ha; szkółki handlowe, gospod. stawowe. Od zaraz. Nr. 164. — Na Pomorze leśnika na 480 ha, zalesienia, duża szkółka, od 1.X.—29. Znajomość języka niemieck. wymagana. Nr. 166. — Na Pomorze leśnika na 400 ha od 1.X. — 29 r. Nr. 167. — Leśniczy na Wileńszczyznę. Nr. 168. — Podleśniczy na Wileńszczyznę. Nr. 169. — Komisarz ochrony lasów na kresy wschodnie. Nr. 170. — Praktykant ochorny lasów na kresy wschodnie. Nr. 171. — Leśniczego pod zarząd administratora do lat 35 na obszar 3000 mg., uposaż. 200 zł. mies., miesz., opał, światło i utrzymanie dworskie. Nr. 172 i 173. — 2-ch gajowych z dłuższą praktyką. Nr. 174. — Leśniczego ze średniem wykształceniem.

Biuro czynne dla potrzebujących posad członków Związku i dla wszystkich osób i instytucyj, ofiarujących posady.

Ubiegający się o pomoc biura pośrednictwa pracy członkowie Związku, winni kierować swe prośby z życiorysem i odpisami świadectw przez właściwe Oddziały Związku.

Odpowiedzi biura porad prawn.

P. Antoniemu Stelmaszykowi.

Sprawa zaprzysiężonej straży leśnej w lasach prywatnych wogóle nie została dotychczas uregulowana w województwach, które stanowiły b. zabór rosyjski. Wobec tego dla straży leśnej lasów prywatnych niema dotychczas ani przysięgi, ani oznak.

Nadleśniczemu z b. dzielnicy pruskiej.

Jeżeli nadleśniczy nie ma możności kontrolowania, czy leśniczowie naklejają i kasują robotnikom znaczki w kartach ubezpieczeniowych, nie może również odpowiadać za ewentualne uchybienia leśniczych w tym kierunku. W takim razie odpowiadałby za nie tylko leśniczy. Jesteśmy jednak zdania, że kontrola w tym kierunku jest nietylko możliwa, lecz konieczna i że nadleśniczy winien od czasu do czasu sprawdzać karty ubezpieczeniowe poborników.

Gajowemu Dąbrowskiemu z Dereczyna.

Takiej książki, o którą nas Pan zapytuje niema. Interesujące Pana kwestje uregulowane są w całym szeregu ustaw i rozporządzeń. W miarę możności będziemy starali się wyjaśnić te kwestje w „Życiu Leśnika”.

WOLNE GŁOSY.

Feudalizm w lasach prywatnych.

Wspominać o feudaliźmie w dzisiejszych arcypostępowych czasach wypadnie może dziwnie i śmiesznie. Zastanowiwszy się jednak nad powyższą kwestją dojdziemy do bardzo smutnych wniosków. Przedewszystkiem godnem zainteresowania jest pytanie, kim są w przeważnej ilości leśnicy, zajmujący wyższe stanowiska w służbie prywatnej?

Jeśli chodzi specjalnie o kresy wschodnie, a nawet niektóre województwa centralne, administrację wyższą t. j. leśniczych, nadleśniczych, zarządzających, tworzą ludzie w przeważnej ilości bez wyższego, a nawet średniego wykształcenia fachowego, lub wogóle jednostki z domowem tylko wykształceniem. Nie rzadkie są wypadki, że dzisiejszy pan nadleśniczy, to były Kasper czy Jasiek poczciwy, który wysługując się za młodu na pokojach pańskich, potrafił z czasem zasłużyć sobie na zaufanie swego chlebodawcy. Jakieś drobne nieporozumienie, intryga, lub niewyśledzona kradzież leśna, wyprowadzały na światło dzienne spryt i zalety Jaśka czy Kaspra, króremu dziedzic w zaufaniu polecił dyskretnie szpiegować leśniczego, względnie nadleśniczego, „czy nie kradnie...”

Od tego czasu chłopak przydzielony do lasu w charakterze pomocnika gajowego, objazdowego, wreszcie praktykanta, o ile był sprytny, a umiał jako tako czytać i pisać, chciwie wchłaniał praktyczną i teoretyczną wiedzę leśniczą.

Z czasem przeczytawszy sporo podręczników, po kilku lub kilkunastu latach takiej praktyki, mógł w zupełności zastąpić drogo opłacanego nadleśniczego, czy leśniczego.

Niejeden zaś administrator kilku folwarków lub leśniczy zaczynał swą karjerę od pastuszka.

Taki były pokojowiec czy pastuszek, doszedłszy z łaski dziedzica do niebywałego zaszczytu i stanowiska, odznacza się najniższą służalczością, często - gęsto, jak nikt nie widzi całuje swego chlebodawcę po rękach, dla swych podwładnych jest katem, rządzi zaś w lesie czy na folwarku nie tyle rozumem ile terrorem, przy każdej sposobności dając im poznać, że służą z łaski, że pensja i ordynarja to łaska...

I nic dziwnego, że taki gajowy, zawsze zahukany, częstokroć za otrzymaną pensję miesięczną nie tylko dziedzica, ale i nadleśniczego musi całować po rękach, przy spotkaniu kłaniać się w pas a rozmawiać z czapką w ręku, choćby to był najbardziej siarczysty mróz... Oto materjał na członka Związku Zawodowego Leśników!...

Takiemu byłemu Jaśkowi czy Kasprowi nigdy w głowie się nie pomieści, że on i gajowy mogą należeć do jednego związku. Ten sam były Jasiek i Kasper uważa za rzecz naturalną należenie do związku kolejarzy, czy pocztowców, urzędników i zwykłych niższych funkcjonarjuszów.

Dlatego tak trudno jest wciągnąć leśników lasów prywatnych do związku zawodowego.

I dopóki nie będą obsadzone stanowiska samoistnych gospodarzy leśnych przez wykwalifikowanych leśników, dopóty i organizacja zawodowa liczyć będzie nie wielu leśników prywatnych w swych szeregach i dopóty nie pozbędziemy się resztek feudalizmu.

W. Wiązecki.

WŚRÓD WYDAWNICTW.

Podręcznik Łowiectwa opracował Stanisław Kamocki, Dyrektor Instytutu Łowiectwa. Z 84 ilustracjami w tekście i Ustawą o Prawie Łowieckie. Str. 240.

Książka ta, wydana bardzo starannie, jest nietylko podręcznikiem łowiectwa, lecz również podręczną encyklopedją polskiego myśliwego, a stanie się niewątpliwie jego najwierniejszym towarzyszem. Bo przedewszystkiem zawiera te wszystkie wiadomości teoretyczne i wskazówki praktyczne, których myśliwy polski, wskutek braku podobnych wydawnictw, jest pozbawiony.

Dyr. Kamocki podkreślając wagę przygotowania teoretycznego, nie przeciąża jednak teorją swego dziełka, w zrozumieniu, że w tej pierwszej fachowej książce myśliwskiej dać trzeba naprawdę wszystko, choćby w zarysie ogólnym, że trzeba czytelnika przedewszystkiem poinformować o najnowszych zdobyczach wiedzy łowieckiej, dając mu jednocześnie praktyczne wskazówki, jak należy zracjonalizować gospodarstwo łowieckie. Stąd też obszerniejsze w stosunku do innych części omówienie najaktualniejszych zagadnień dla myśliwego polskiego.

Zresztą na 240 stronach tej książki omówione są wszystkie zagadnienia mogące interesować myśliwego u nas.

A więc urządzanie terenów łowieckich, krótki przegląd zwierząt łownych i pożytecznych, obszernie omówiona hodowla bażantów i kuropatw, najważniejsze choroby zwierzyny i zapobieganie im, sposoby tępienia drapieżników, wreszcie rozdziały o broni myśliwskiej, teorja strzelania i o hodowli i tresurze psów myśliwskch. Ksążkę kończy omówienie obowiązków i uprawnień służby łowieckiej oraz dodatek zawierający Prawo łowieckie.

Książka dyr. Kamockiego jest jasna i przejrzysta, poparta rysunkami schematycznemi urządzeń i fotografjami zwierząt. Niewątpliwie też przyczyni się ona do podniesienia gospodarki łowieckiej u nas, przyczyni się do tego, że łowiectwo polskie stanie się poważnym źródłem dochodu dla właścicieli terenów łowieckich, warsztatem pracy dla całego zastępu pracowników łowieckich. A o ten cel, o podniesienie poziomu polskiego łowiectwa, a przedewszystkiem hodowli zwierząt łownych w pierwszym rzędzie chodzi autorowi ze wszechmiar pożytecznej książki.

Podręcznik łowiectwa jest do nabycia w Spółdzielni Leśników (Warszawa, ul. Niecała 12) w cenie 10 zł. za egzemplarz w oprawie. Na zamówienia listowne podręcznik jest wysyłany za zaliczeniem.

BUDOWA „DOMU LEŚNIKÓW".

Wykaz wpływów:

N-ctwo Państ: Białystok zł. 110.—, Szeszory zł. 110.—, Wistowa 20.—, Krasnopol zł. 22.75, Bolechów zł. 25.—, Grajewo zł. 200.—, Ruda zł. 30.—, Bolechów zł. 25.—, Drohobycz zł. 35.—, Kartuz-Bereskie zł. 30.—, Parciaki zł. 50.—, Miechów zł. 150.—, Bliżyn zł. 200.—, Turza Wielka zł. 90.—, Białobrzegi zł. 45.—, Solec zł. 32.—, Rudniki zł. 105.—, Baksztańskie zł. 110.—, Dobrohostów zł. 27.65, Knyszyn zł. 70.—, Wiszniewskie zł. 200.—, Łobodno zł. 44.—, Krasnopol zł. 10.—, Sarnia Góra zł. 104.—, Starzeńskie zł. 3.—, Grodzisko zł. 41.35, Dzierzkowice zł. 35,

N-ctwo			N-ctwo			N-ctwo		
Ozdamickie	zł.	96.80	Rzeniszów	zł.	210.—	Rudniki	zł.	100.—
Hubińskie	„	120.—	Św. Katarzyna		30.—	Wality	„	10.—
Sarnia-Góra	„	70.—	Jegiel	„	60.—	Parczew	„	25.—
Łuków	„	50.—	Grobla	„	250.—	Pawlikowice	„	50.—
Sarnia-Góra	„	25.—	Sarnia-Góra	„	50.—	Kobryńskie	„	29.75
Grodzisko	„	72.85	Błogie	„	85.—	Kartuz-Berez.		3.—
Lipowa	„	11.—	Pełplin	„	5.—	Kolno	„	50.—
Knyszyn	„	70.—	Węglewice	„	54.—	Włocławek	„	180.40
Grodzisko	„	14.50	Puńsk	„	55.—	Grajewo	„	25.—
Kijowiec	„	60.—	Kijowiec	„	60.—	Knyszyn	„	155.—

Komis. O. L.: pp.: Bijak 58.—, Kawiński 65.—, Przybylski 15.—, Pohorecki 25.—, Kawecki 50.—, Kryczko 50.—, Kroze 20.—.

Oddz. Z. Z. L.: Krzemieniecki (N-ctwa Lic. Krzemienieckiego: Krzemienice, Miłostów, Kozin, Suraż) 522.52 zł., Tarnopolski zł. 10.—. P. Podolak z Postołówki zł. 26.50, Zarząd Lasów Ostrowieckich zł. 25.—, P. Podolak z Postołówki zł. 10.—. Odsetki oszczędnościowe zł. 142.56.

Stan z d. 20.IX. 1929 r. = 24.499.65 zł.

UWAGA: Od 1.X. 1929 r. Zarząd Komitetu Budowy „Domu Leśn." mieścić się będzie w Warszawie przy ul. Niecałej Nr. 12 m. 8.
